

MOJA ŽIVOTNA PRIČA

Los Angeles, Kalifornija, SAD

19. travnja 1959.

1 Pognimo glave na trenutak za molitvu.

Naš dragi Nebeski Oče, uistinu imamo privilegiju što možemo pristupiti k Tebi, našem Bogu i Spasitelju. Dok smo slušali tu veličanstvenu pjesmu, Kako Si velik, uzbuđuje nas to što znamo da si velik. I molimo da nam tvoja veličina bude ponovno objavljena ovog popodneva dok budemo govorili. I došlo je na red, prvi put nakon mnogo godina, da se pokušam vratiti u prošlost svog života, i molim da mi podariš snage i što mi je potrebno, Gospode, za ovo vrijeme. I neka sve moje greške u životu budu za druge korak naprijed koji će ih približiti Tebi. Daruj to Gospode. Neka bi grješnici vidjeli otiske stopa na pijesku vremena i neka bi bili vođeni k Tebi. Tražimo to u Imenu Gospoda Isusa. Amen.

Možete sjesti.

2 [Brat Glover kaže: "Možeš li se pomoliti nad ovim maramicama prije nego počneš?" - urednik.] Biti će mi drago. ["Ove i one tamo su za molitvu nad njima."] U redu, gospodine, hvala vam. Pošto ovaj posvećen čovjek, brat Glover, kojeg poznajem nekoliko godina, a imao sam i privilegiju provesti malo vremena s njim sinoć... I rekao mi je da se kratko vrijeme odmarao, a sad sa sedamdeset i pet godina vraća se u službu Gospodnju. Nisam niti upola umoran koliko sam bio prije nego sam to čuo. Mislio sam da sam umoran, ali ne vjerujem da jesam. On mi je stavio neke maramice u kovertama, i tako dalje... gdje su one unutra i već spremne.

3 Dakle, svatko od slušatelja preko radija ili ovdje, tko želi jednu od ovih maramica, i htjeli biste... Angelus Temple redovito ih šalje stalno. Možete pisati ovdje na adresu Angelus Templea i oni će moliti nad njima, zato što vas uvjeravam da je to po Pismu. To je Božje obećanje.

I ako biste željeli da ja molim nad jednom maramicom za vas, pa, bit će mi drago to učiniti. Samo pišite na poštanski broj 3-2-5, 325 Jeffersonville, slovka se J-e-f-f-e-r-s-o-n-v-i-l-l-e, duplo l, e. Jeffersonville, Indiana. Ili ako se ne možete sjetiti poštanskog broja, samo napišite "Jeffersonville". To je mali grad s oko trideset pet tisuća stanovnika. Svi me tamo poznaju. Tako da bi nam bilo drago moliti nad maramicama i poslati ih vama.

4 Dakle, imamo velike uspjehe u tome, zato što... Uz to ćete dobiti malo formalno pismo, da se ljudi po cijelom svijetu mole svakoga jutra u devet sati, u dvanaest sati i u tri sata. I možete samo zamisliti, po cijelom svijetu, u koje doba noći trebaju ustati zbog molitve. Tako, kad bi svi ovi deseci tisuća puta tisuću upućivali molitve Bogu u isto vrijeme za ovu službu, zbog vaših bolesti, Bog to jednostavno ne može odbiti. I tako sada mi, kao što sam rekao, nemamo nikakve programe. Mi ne želimo niti jedan cent. Mi smo samo... Ako vam možemo pomoći, zbog toga smo ovdje. I hajdemo...

Netko donosi još jednu hrpu maramica.

5 Sada, ako nemate maramicu koju ste željeli poslati, onda nam svakako pišite. Ako vam nije potrebna upravo sada, čuvajte je u knjizi Djela Apostolskih u Bibliji, u 19. poglavlju. I bit će vam poslana u obliku bijele trake i upute kako prvo ispovjediti svoje grijeh. I (Hvala vam.) kako ispovjediti svoje grijeh... Nikada ne smijete pokušati primiti bilo što od Boga, a da prije toga niste ispravni s Bogom. Vidite? I onda, u ovome ste upućeni da pozovete svoje susjede i svog pastora. Ako imate u svome srcu nešto protiv bilo koga, idite i to najprije ispravite, i vratite se nazad. I onda se molite, imajte molitveni sastanak u vašoj kući, i zakačite tu maramicu za donje rublje i onda vjerujte Bogu. I svaka tri sata, svakoga dana, bit će ljudi koji će moliti po cijelom svijetu - lanac po cijelom svijetu.

6 I sada, to je vaše - potpuno besplatno, samo šaljemo. I - i sada, nećemo otpisivati i dosađivati vam ili vas obavještavati o nekom našem programu. Želimo da podržite program, ali mi nemamo - nemamo niti jedan kojeg biste podržali. Vidite? Tako vi... Ne zato da bismo došli do vaše adrese. Ovo je samo vrsta pomoći i služba od Gospoda koju pokušavamo nastaviti.

Pognimo sada glave. I ako slušate preko radija i imate svoju maramicu spremnu, samo stavite ruke na nju dok molimo.

7 Dragi Gospode, donosimo ti ove male komadiće materijala, možda neki slični na mala odijelca za bebu, ili - ili neku malu potkošulju ili možda mali par cipelica, ili - ili tako nešto, maramice koje će ići k bolesnima i napaćenima. Gospode, to činimo prema tvojoj Riječi, jer čitamo u Djelima Apostolskim da su uzimali maramice i ubruse s tijela tvoga sluga Pavla, zato što su vjerovali da je tvoj Duh bio na tom čovjeku. I nečisti duhovi su izlazili iz ljudi, a bolesti i muke su ih napuštale, zato što su vjerovali. A sada mi shvaćamo Gospode da mi nismo sveti Pavao, ali znamo da si ti i dalje Isus. I molimo da ti poštuješ vjeru ovih ljudi.

8 I jednom je rečeno da su Izraelci dok su pokušavali slušati Boga, da su upali u klopku, more je bilo ispred njih, a planine s druge strane, a faraonova vojska je stizala. I netko je rekao da je "Bog pogledao kroz Vatreni Stup ljutitim očima, a more se uplašilo te se povuklo i načinilo put Izraelu ulaska u obećanu zemlju."

Gospode, pogledaj ponovo dolje, kada ovi komadići tkanina budu stavljeni na bolesna tijela u sjećanju na Tvoju živu Riječ, i neka se bolesti uplaše. Pogledaj kroz Krv svog Sina, Isusa, koji je umro kao žrtva pomirnice. I neka se neprijatelj uplaši i udalji, da bi se ovi ljudi mogli premjestiti u obećanje, i što je iznad svega, tvoja je želja da napredujemo u zdravlju. Daruj to, Oče, jer ih mi šaljemo s - s takvim pristupom u svom srcu. I to je naš cilj. Mi ih šaljemo u Imenu Isusa Krista. Amen.

Hvala ti brate Glover. Hvala gospodine.

9 Dakle, budući da je večeras završetak ovog djela probuđenja, ne znam hoće li se prenositi ili ne, ali bih volio reći (ako ne) slušateljstvu na radiju, da je ovo bio jedan od najboljih skupova kojeg sam imao u mnogo, mnogo godina. Dugo nisam bio na tako snažnom, zdravom, živom skupu punom ljubavi i suradnje.

10 [Brat kaže: "Prenosi se do četiri i petnaest, brate. Slušaju te u cijeloj južnoj Kaliforniji i na otocima, i na brodovima. Primali smo poruke od njih. Imaš veliko slušateljstvo, na tisuće i desetke tisuća ljudi." - urednik.] Hvala gospodine. To je vrlo dobro. Drago mi je to čuti. Neka vas Bog sve blagoslovi.

I zasigurno sam uvijek imao topao kutak u svome srcu za Angelus Temple, jer on podržava puno Evanđelje Isusa Krista. I sada, to - to doživljavam još osobnije. Izgleda da, nakon što sam susreo sve i vidio njihov dobar duh, čini mi se da sam sada više dio vas nego što sam bio prije. Neka vas Bog blagoslovi, moja je molitva. I... [Publika plješće - urednik.] Hvala vam lijepa.

11 Sada, najavljeno je da ću vam danas govoriti na temu Moja životna priča. Meni je to jako teško. Ovo će biti prvi put da se upuštam u to nakon mnogo godina. I neću imati vremena proći kroz detalje, već samo kroz dio. I ovdje... činio sam mnoge pogreške i učinio mnogo pogrešnih stvari. I želio bih da vama koji ste na radiju i vama prisutnima - da vam moje pogreške ne budu kamen spoticanja, već stepenica koja će vas približiti Gospodu Isusu.

12 A onda će večeras biti podijeljene molitvene kartice za iscjeliteljsku službu koja će biti večeras. Dakle, kada govorimo o iscjeliteljskim službama, to ne znači da ćemo mi nekoga iscijeliti, već da ćemo moliti za nekoga. Bog iscjeljuje. On mi je samo vrlo milostiv i odgovara na moje molitve.

A, razgovarao sam s menadžerom poznatog evanđeliste ovdje ne tako davno, i - i postavilo se pitanje zašto taj evanđelist ne moli za bolesne. A evanđelist je odgovorio menadžeru za moje skupove, rekao je: "Ako... Taj evanđelist vjeruje u Božansko iscjeljenje. Ali ako on počne moliti za bolesne, to će narušiti njegovu službu, zato što njega sponzoriraju crkve. Mnoge crkve i mnogi od njih ne vjeruju u Božansko iscjeljenje."

Tako ja cijenim i poštujem tog evanđelistu, zato što se on drži svog mjesta, svoga polja dužnosti. On bi možda mogao... Ja nikada ne bih mogao zauzeti njegovo mjesto, a sumnjam da bi on mogao zauzeti moje mjesto. Svi mi imamo svoje mjesto u Božjem kraljevstvu. Svi smo udruženi: različiti darovi, ali isti Duh. Htio sam reći različite manifestacije, ali isti Duh.

13 I sada, večeras će služba početi... Mislim da su rekli da koncert počinje u šest i trideset. I ako ovo sada slušate preko radija, dođite ovdje poslušati. To je... Bit će divno

kao što je uvijek.

I želio bih reći da će molitvene kartice biti podijeljene odmah nakon ove službe, čim ova služba završi. Ako ste ovdje i želite molitvenu karticu... Poručili su mi maloprije da će moj sin ili g. Mercier, ili g. Goad - oni će dijeliti molitvene kartice. Samo ostanite na svojim mjestima. I čim se završi ova služba, samo ostanite na svojim mjestima tako da bi dečki mogli proći kroz redove i podijeliti molitvene kartice najbrže što mogu. Na balkonu ili katu, bilo gdje, ili u donjem dijelu zgrade, gdje god da ste, ostanite samo na svojim mjestima i dečki će znati da ste ovdje zbog molitvene kartice. A večeras ćemo moliti za bolesne. I ako mi Gospod ne promjeni misli, želim propovijedati večeras na temu: Ako nam pokažeš Oca, bit će nam dovoljno.

14 Sada bih želio čitati tekst za ovo popodne, samo da bih započeo svoju životnu priču, a nalazi se u knjizi Hebrejima, u 13. poglavlju, i počnimo ovdje s... rekao bih negdje od 12. stiha.

Zbog toga je i Isus, da bi posvetio narod svojom krvlju, trpio izvan vratiju.

Stoga iziđimo k njemu izvan tabora noseći njegovu sramotu

jer nemamo ovdje trajnoga grada, nego onaj budući tražimo.

Evo, toliko po pitanju teksta. Jer, vidite, ako je to životna priča ili bilo što što se odnosi na ljudsko biće, mi to ne proslavljamo, a pogotovo ne prošlost nekog čovjeka, ako je bila mračna kao što je bila moja. Ali sam pomislio, ako pročitamo Pismo, da će Bog blagosloviti Pismo. A moja misao je da nemamo ovdje trajnoga grada, nego onaj budući tražimo.

15 Dakle, znam da jako volite Los Angeles. Iimate pravo na to. To je velik, lijep grad. Sa smogom i čime još, ipak je to lijep grad s dobrom klimom. Ali ovaj grad ne može opstati. Mora imati kraj.

Stajao sam u Rimu (gdje su veliki imperatori) i gradovima za koje su mislili da će ih sagraditi kao nepropadljive, a kopali su oko šest metara dubine da bi pronašli njihove ruševine.

Bio sam tamo gdje su faraoni imali svoja velika kraljevstva, a morali biste kopati pod zemlju da biste našli gdje su ti veliki faraoni vladali.

Svi mi volimo razmišljati o svom gradu ili svom mjestu. Ali, zapamtite, ono ne može opstati.

16 Kada sam bio mali dječak, penjao sam se na veliko javorovo drvo. U mojoj državi imamo puno šuma. I tamo smo imali te javore, šećerne javore i one koje zovemo "tvrđi javori" i "meki javori". To veliko ogromno drvo, bilo je to najljepše drvo. Kada bih se vratio s polja, nakon košenja i - i žetve, volio bih dolaziti pod to veliko drvo i - i sjediti pod njim i - i gledati prema gore. I mogao sam vidjeti njegove velike, snažne grane kako se ljuljaju na vjetru, veliko i ogromno deblo. I rekao sam: "Znaš, mislim da će ovo drvo biti ovdje stotinama i stotinama godina." I nedavno sam otišao pogledati to staro drvo, a ono je samo panj.

"Jer nemamo ovdje trajnog grada." Ne, ništa od ovoga na zemlji što možete vidjeti neće trajati. Mora imati kraj. Sve smrtno morat će umaknuti pred besmrtnošću. Tako da nije bitno koliko dobro gradimo autoputeve, koliko dobro gradimo građevine, sve to mora otići, jer ovdje ništa ne može trajati. Samo je Nevidljivo ono što traje.

17 Sjećam se kuće u kojoj smo živjeli. Bila je to stara kuća premazana blatom. Ja... Možda mnogi od vas niste vidjeli kuću premazanu blatom. No, bila je skroz premazana blatom, i ta velika debla što su bila u staroj kući, mislio sam da će ta kuća opstati stotine godina. Ali, znate, danas su temelji je na mjestu gdje je bila ta kuća. Toliko je drugačije sada. Sve se mijenja. Ali...

18 I gledao sam svoga oca... On je bio niži, zdepast čovjek, jako snažan, i bio je jedan od najsnažnijih manjih ljudi koje sam poznavao. Sreo sam g. Cootsa, čovjeka s kojim je često radio s deblima, on je bio drvosječa... i prije oko godinu dana, a g. Coots je moj vrlo dobar prijatelj i đakon u Prvoj baptističkoj crkvi. I on je rekao: "Billy, ti bi morao biti vrlo snažan čovjek."

A ja sam rekao: "Ne, nisam, g. Coots."

On je rekao: "Da si na svog oca, bio bi." Rekao je: "Vidio sam tog čovjeka, teškog

oko sedamdeset kilograma, kako sam krca na vagon deblo koje je težilo oko četiristo kilograma." On je jednostavno znao kako to učiniti. Bio je snažan. Gledao sam ga kako se ide okupati i spremi za večeru, kada bi ga majka pozvala.

19 I imali smo staru jabuku u prednjem dvorištu, i još tri ili četiri manje jabuke iza u dvorištu. A točno na srednjem drvetu bilo je staro ogledalo koje je napuklo, veliko ogledalo, i bilo je zakucano na drvo s nekim presavijenim čavlima, nešto što bi neki od vas stolara koji slušate nazvali "petlja". Bilo je zakucano sa savijenim čavlima da bi držali ogledalo na svom mjestu. I tamo je bio stari tanki češalj. Koliko vas je ikada vidjelo te stare tanke... staromodne tanke češljeve? Upravo ga mogu vidjeti...

I tamo je bila klupa za pranje, samo jedna mala daska s malim krivim nogama od ispod, namještena uz drvo, i jedna mala polusumporna pumpa kojom smo tamo crpili vodu, i prali smo se pokraj tog starog drva. A mama je obično uzimala vreće za prenošenje hrane i pravila ručnike. Je li netko ikada koristio ručnike od vreća za hranu? Pa, sada se osjećam kao kod kuće. I ti veliki, grubi ručnici, i kada bi kupala nas mališane, ona bi - osjetili biste kao da vam guli kožu svaki put kad bi vas brisala. I sjećam se tih starih vreća za nošenje hrane. I ona bi izvukla nekoliko končića i pravila od njih male ukrase da bi ih malo uljepšala.

20 Koliko vas je ikada spavalo na slami? Pa, rekao bih! Koliko vas uopće zna što je jastuk od pljeve, stavite... Dakle, brate Glover, sada sam kod kuće, sasvim sigurno. Slama, pa i nije prošlo puno vremena od kako sam prestao spavati na njoj, i bilo je... O, pa to je - na tome je udobno spavati, hladno. A onda u vrijeme zime se uzme veliki pernati krevet i legne se u njega, znate već, a onda smo se morali pokrivati komadom platna zato što je vjetar unosio snijeg kroz te pukotine na kući, znate već, gdje su bile oštećene velike daščane ploče sa šindrom, znate već, a snijeg bi tuda ulazio. I, o, mogu se dobro sjetiti svega toga.

21 A otac je tada imao četkicu za brijanje. Ja... Dakle, ovo će vas oboriti. Bila je napravljena od kukuruzovine, četkica za brijanje od kukuruzovine. On bi uzimao od majke stari lužnati sapun koji je ona pravila, zapjenio ga i namazao na lice s tom četkicom od kukuruzovine, i brijao se s velikim, starim ravnim brijačem. A u nedjelju bi uzeo komade papira i gurnuo ih oko kragne, oni su nosili celulozne kragne i gurali su to oko kragne da bi spriječili dodir kože s kragnom od košulje. Jeste li ikada vidjeli to? Pa, moj Bože!

22 Sjećam se malog potoka koji je tekao nizbrdo gdje smo išli po vodu za piće, a vodu smo izvlačili starim vrčem napravljenim od tikve. Koliko vas je ikada vidjelo vrč od tikve? Pa, koliko vas je uopće iz Kentuckyja? Pa, pogledajte samo te ljude iz Kentuckyja. Dobro, moj Bože, pa ja sam upravo... Mislio sam da su svi Okiesi ili Arkiesi, ali izgleda da su se ljudi doselili u Kentucky. Oni su pronašli naftu u Kentuckyju prije nekoliko mjeseci, znate već, pa su to možda neki od njih koji dolaze i ovamo.

23 I onda se sjećam kada je tata dolazio i prao se prije večere, zavrnuo bi rukave, a te male kratke zdepaste ruke... I kada bi podigao ruke da se opere, polio bi lice vodom, a mišići su mu se samo ljuljali na malim rukama. I rekao sam: "Znate što, moj otac će živjeti sto pedeset godina." Bio je toliko jak. Ali je umro s pedeset i dvije godine. Vidite? "Ovdje nemamo trajnog grada." Tako je. Ne možemo opstati.

24 Dakle, krenimo na mali put, svi zajedno. I svi vi ovdje imate svoju životnu priču, upravo kao što ja imam svoju. A, dobro je ponekad prošetati kroz svoja sjećanja. Zar ne mislite tako? Upravo se vratiti... i idemo se svi vratiti nakratko na slična iskustva kad smo bili mala djeca.

I sada prvi dio životne priče... samo ću ga malo dotaći jer je u knjizi i mnogi od vas imate tu knjigu.

25 Rođen sam u maloj planinskoj kolibi, skroz gore u planinama Kentuckyja. Imali su jednu prostoriju u kojoj smo živjeli. Nije bilo tepiha na podu. Pod čak nije bio ni drven. Bio je to jednostavno goli pod. I jedno deblo... odsječeni vrh debbla s tri nožice bio nam je stol. I svi mali Branhami bi ga okružili, i valjali su se ispred te male kolibe, izgledalo je kao da se gomila rakuna valja tamo po prašini, znate već, sva ta mala braća. Bilo nas je devetero i jedna mala djevojka, a njoj stvarno nije bilo lako među svim tim dječacima. Moramo je poštovati čak i danas zbog onoga što smo joj radili tih dana. Ona nije nigdje smjela ići s nama. Otjerali bismo je zato što je bila djevojčica. Tako da ona to nije mogla podnijeti, znate već. Tako da smo imali... I sve...

26 Sjećam se da smo od iza stola imali samo dvije stolice, a bile su napravljene od kore drveta, samo spojene mladice starog oraha, a kao sjedalo trake od orahove kore. Je li netko ikada vidio stolicu od orahove kore? Da. Mogu još uvijek čuti svoju mamu... O, kasnije kada smo preselili na mjesto gdje je mogla imati drveni pod, sa svojim bebama ovako na krilu, a ljuljala je tu staru stolicu koja je samo udarala, udarala, lupala po podu. Sjećam se kako je sprječavala mališanima izlazak na vrata, kada bi prala i nešto slično, položila bi stolicu i okrenula je nekako pod kutom s vratima da bi spriječila mališanima izlazak, kad je morala ići na potok po vodu i slično.

A majka mi je imala petnaest godina kada sam se rodio. Tata je imao osamnaest. A ja sam prvi od devetero djece. I rekli su mi da tog jutra kada sam rođen...

27 Dakle, bili smo jako siromašni, baš najsiromašniji među siromašnima. I čak nismo imali ni prozor na toj maloj kolibi. Imala je kao neka mala drvena vrata koja biste otvorili. Sumnjam da ste ikada vidjeli nešto takvo. Mala drvena vrata koja su se otvarala umjesto prozora, preko dana bi ga držali otvorenim, a noću ga zatvarali. Nismo mogli upaliti žarulju niti čak upaliti petrolej u tim danima. Imali smo ono što vi zovete lampom na mast. Dakle, ne znam znate li uopće što je lampa na mast. Dakle, što vi... I jeste li ikada kupili... zapalili borov češer? Uzme se češer, zapali i stavi na poklopac, i on gori. I to je... Malo se dimi, ali oni i tako nisu imali namještaj kojeg bi zadimio. Tako da je to upravo... koliba se zadimila. Dobro je vukla dim jer je bilo dosta krova koji je povlačio dim. Tako to...

28 A rođen sam 6. travnja 1909. Naravno, sad znate da sam već malo prešao dvadeset i petu. I tako, toga jutra kada sam rođen, majka mi je rekla da su otvorili prozor. Dakle, nismo imali liječnike. Bilo je babica, samo... a babica je bila moja baka. I kada sam se rodio i briznuo u prvi plač, i - i kada je majka željela vidjeti svoje dijete, a i ona sama je bila dijete. I kada su otvorili mali prozor upravo u zoru, oko pet sati, i... stari crvendać sjedio je pokraj malog grma, kao što ste vidjeli sliku toga u mojoj knjizi o mojoj životnoj priči. Stari crvendać sjedio je tamo i pjevao iz sve snage.

29 Uvijek sam volio crvendaće. Eto, vi dečki što slušate na radiju, nemojte pucati u moje ptičice. Vidite, one su - one su - one su... to su moje ptičice. Jeste li ikad čuli legendu o crvendaću, kako su mu pocrvenjele grudi? Zaustavit ću se ovdje na trenutak. Evo kako je on dobio crvene grudi. Kralj kraljeva jednog je dana umirao na križu. Patio je i nitko mu nije htio prići. Nije imao nikoga tko bi mu pomogao. A tamo je bila smeđa ptica koja je htjela izvaditi te čavle iz križa, i neprestano je nalijetala na križ i udarala po tim čavlima. Bila je premalena da bi ih izvukla, a grudi su joj se obojile u crveno od krvi. I od tada su im grudi crvene. Nemojte pucati u nju, dečki. Samo je pustite.

Bila je blizu prozora i cvrkutala je onako kako crvendaći pjevaju. A - a tata je gurnuo prozor. I kada su gurnuli vrata od malog prozora, Svijetlo koje ste vidjeli na slici došlo je vrtložeci se u prozoru, kaže moja majka, i pojavilo se nad krevetom. Baka nije znala što reći.

30 Eto, mi smo - nismo bili religiozna obitelj. Moji su bili katolici. Ja sam Irac s obje strane. Moj otac je čistokrvni Irac, Branham. Moja majka je Harvey, samo što je njezin otac oženio Cherokee Indijanku, tako da je to malo poremetilo irsku krv. A otac i majka nisu išli u crkvu i oni su se vjenčali izvan crkve, i uopće nisu držali do religije. A tamo gore u planinama nije bilo čak ni katoličke crkve. Oni su došli ovdje kao rani doseljenici. Dvoje Branhama se doselilo i od tuda se raširila cijela generacija Branhama. To je rodoslovlje moje obitelji.

31 I onda je ona otvorila... Kada su otvorili taj prozor, a to je Svijetlo bilo tamo, nisu znali što učiniti. Tata si je kupio (rekla je mama) novo radno odijelo za tu prigodu. On je stajao s prekriženim rukama na prsluku od radnog odijela, kao što su činili drvosječe i šumari u tim danima. I to ih je uplašilo.

32 Dobro, nakon što sam imao možda desetak dana, ili tako nešto, odnijeli su me u malu baptističku crkvu koja se zvala "Opossum Kingdom". Opossum Kingdom baptistička crkva - kakvo ime. Tamo je bio stari kružni propovjednik, staromodni baptistički propovjednik je tuda prolazio otprilike svakih dva mjeseca. Na... Ljudi bi zajedno imali malu službu, odlazili bi otpjevati nekoliko pjesama, ali su imali propovijedi samo kad bi naišao kružni propovjednik. Oni bi mu plaćali svake godine s vrećom tikvi i nečim sličnim, znate već, što bi ljudi uzgojili da mu daju. I stari propovjednik je naišao i tamo se pomolio za mene kao malo dijete. Bio je to moj prvi izlet u crkvu.

33 Kad sam imao oko... nešto malo više od oko dvije godine, dogodila se prva vizija.

Dobro, pričalo se uokolo po planinama da se "Pojavilo nekakvo Svijetlo". Tako su oni to pokušali shvatiti. Neki su rekli da je to zasigurno bilo sunčevo svijetlo koje se odbijalo od ogledalo u kući. Ali tamo nije bilo ogledala. A sunce se još nije podiglo, tako da je bilo prerano, u pet sati ujutro. I onda, o, oni su to zanemarili. I kada sam imao oko, pretpostavljam blizu tri godine...

34 Sada, moram biti iskren. Postoje neke stvari o kojima ne volim govoriti i volio bih kada bih mogao obići to i ne govoriti o tome. Ali ipak, da bih rekao istinu... morate reći istinu bilo da se radi o vama ili vašima. Budite iskreni i onda je to uvijek isto.

Moj otac je bio daleko od religiozne osobe. On je bio tipični planinski momak koji je uvijek neprestano pio. I on je upao u nekakve probleme zbog tučnjave, i dvojica ili trojica su skoro poginuli dok su se tukli, pucali i rezali noževima na nekakvoj zabavi gore u planinama. A tata je bio jedan od vođa u toj tučnjavi zato što je jedan njegov prijatelj bio ranjen, i udario je nekoga stolicom. I imao je... A čovjek je izvukao nož i htio je nožem ubosti u srce tatinog prijatelja na podu, pa je tata reagirao. I to je sigurno morala biti užasna tučnjava, zato što su oni, skroz dolje iz Burkesvilla koji je udaljen mnogo kilometara, poslali šerifa na konju po tatu.

35 Tako je taj čovjek ležao skoro mrtav. Možda netko od njegovih sada sluša. Ja ću reći njegovo ime. Zvao se Will Yarbrough. Oni vjerojatno... Mislim da su neki od njih u Kaliforniji, neki od sinova. Ali on je bio svadljiv, veliki i snažan čovjek. Ubio je svog vlastitog sina sa šipkom od ograde. Tako on - on je bio vrlo snažan i zao čovjek. I tako su se on i tata potukli noževima. I moj otac je skoro ubio čovjeka, tako da je morao pobjeći i napustiti Kentucky te preko rijeke otići u Indianu.

36 A on je imao brata koji je u to vrijeme živio u Louisvillu u Kentuckyju i bio je asistent generalnog nadglednika Wood Mosaic Saw Millsa u Kentuckyju, u Louisvillu. I tako je tata došao potražiti svog starijeg brata. Tata je bio najmlađi od dječaka od sedamnaestero djece. I tako je on došao potražiti svog starijeg brata, i nije ga bilo skoro godinu dana. Nije se mogao vratiti jer je za njim raspisana tjeratica. I onda, kada smo dobili pismo od njega, potpisano drugim imenom, ali je rekao majci kako će joj se javljati.

37 I onda se sjećam jednog dana da je potok bio upravo iza (ove male kolibe) kuće. I u to vrijeme nakon... Devet je... jedanaest mjeseci razlike između mene i mog slijedećeg brata, a on je još uvijek puzao. A ja sam imao veliki kamen u svojoj ruci, i pokušavao sam mu pokazati koliko daleko mogu baciti taj kamen u staro blato gdje se izlio potok i napravio blatnjavo zemljište. I čuo sam pticu, a pjevala je gore na drvetu. I pogledao sam na drvo, a ptica je odletjela. I kada se to dogodilo, Glas mi je progovorio.

Dobro, znam da mislite da se ne mogu sjećati toga. Ali Gospod Bog koji je Sudac neba i zemlje i svega što je na njima, zna da govorim istinu.

38 Ptica, kada je ona odletjela, Glas je došao s mjesta gdje je ptica bila na drvetu, poput vjetra u grmu, i rekao je: "Živjet ćeš blizu grada zvanog New Albany." I živio sam od svoje treće godine do sada u krugu od pet kilometara od New Albanyja, u Indiani.

Ušao sam i ispričao mami o tome. Eto, ona je mislila da sam samo sanjao ili nešto slično.

Kasnije smo se preselili u Indianu, a otac je počeo raditi kod čovjeka po imenu g. Wathen, bogataš. On posjeduje Wathen Distilleries. I posjedovao je mnogo dionica. On je multimilijunaš, i Louisville Colonels, i - i bejzbol, i tako dalje. I tada smo živjeli blizu. A pošto je tata bio siromašan čovjek, ipak nije mogao bez pića, tako je on - on počeo proizvoditi viski u - u kotlu.

I onda su teškoće pale na mene jer sam bio najstarije dijete. Morao sam donositi vodu do tog kotla i održavati one spiralne cijevi hladnima dok su pravili viski. Onda ga je počeo prodavati i nabavio je još dva ili tri takva kotla. Eto, to je dio kojeg ne volim prepričavati, ali je istinit.

39 I sjećam se jednoga dana, dolazeći od kolibe prema kući, plakao sam. Zato što je na kraj tog mjesta bilo jezero, ono... gdje su znali lomiti led. Mnogi od vas sjećate se kada su lomili led i stavljali ga u piljevinu. Dakle, to je bio način na koji je g. Wathen čuvao led širom zemlje. A otac je bio njegov vozač, privatni vozač. I kada je... Ovo jezero bilo je puno riba i kada bi išli lomiti led i nosili ga i stavljali u piljevinu, a onda

kada se led topio preko ljeta dok je opadao, bilo je pretpostavljam prilično čisto, više kao zaležano jezero, i mogli su ga koristiti ne za piće, već za rashlađivanje vode. Stavljali su oko njega svoje kante i mlijeko, i tako dalje.

40 I jednog dana dok sam nosio vodu iza s te pumpe, koja je bila udaljena jedan gradski kvart... Jecao sam, a tko i ne bi, zato što sam došao iz škole i svi dječaci su otišli na jezero pecati. Jako sam volio pecanje. I tako su svi otišli na pecanje osim mene, a ja sam morao nositi vodu za taj kotao. Naravno, moj Bože, to je moralo biti "pst!". Bila je prohibicija. I ja... Bilo je to jako teško vrijeme. I sjećam se kako sam hodao s ispalim nožnim palcem, i imao sam mali klip kukuruza vezan ispod palca da se ne bi zaprašio. Jeste li ikada činili tako nešto? Jednostavno stavite klip kukuruza pod palac i vežete ga konopom. To vam drži palac gore poput glave kornjače, znate već kako strši. Mogli ste me pratiti gdje god bih išao s tim kukuruznim klipom pod palcem. Znali biste gdje sam ja zagazio. Nisam imao nikakve cipele koje bih nosio. Tako mi nismo nikada nosili obuću, nekada i pola zime. Ako jesmo, mi... to bi bile neke koje bismo našli, koje bi nam netko dao. I odjeća koju je netko... dobrovoljno društvo bi nam dalo.

41 I zaustavio sam se pod tim stablom, sjedio sam tamo i jecao (to je bilo u rujnu) zato što sam želio ići na pecanje. Morao sam nositi nekoliko boca vode u malim kantama, otprilike ovako velikim, pola galona, jer sam ja bio dječčić od oko sedam godina. I prelio bih ih u veliku bačvu i onda se vratio i uzeo druge dvije kantice i vratio se napuniti ih. Takvu smo vodu imali. A oni su trebali završiti s pečenjem kukuruznog viskija te noći, taj čovjek i tata, gore kraj kuće.

42 A ja sam plakao, i odjednom sam čuo kako nešto stvara buku poput vihora, nešto poput ovoga (sada, nadam se da ovo neće biti preglasno), išlo je: "Fšššššššššššš, fšššššššššššššššš," baš ovakav zvuk. Dakle, bila je užasna tišina i ja sam gledao oko sebe. I znate što, mali vihor, vjerujem da ih zovete pijavicama? U jesen oni prolaze kroz kukuruza polja, znate već, lišće i tako dalje... U jesen lišće je tek počelo padati. A ja sam bio pod velikom bijelom topolom, stajao sam na oko pola puta između kuće i kolibe. I čuo sam taj zvuk. I pogledao sam oko sebe. Bila je tiho upravo kao što je u ovoj prostoriji. Ni jedan list se nije pomaknuo, ili bilo što. I pomislio sam: "Odakle dolazi taj zvuk?" Pa, pomislio sam: "Mora da je iz daleka." Samo dječak... A postajalo je sve glasnije i glasnije.

43 Uzeo sam svoje male kantice i zajecao još nekoliko puta, i krenuo uz stazu. Odmarao sam se. I odmakao sam se samo nekoliko koraka od grana tog velikog drva, i, o moj Bože, čuo se zvuk vihora. I okrenuo sam se pogledati, i negdje na polovici visine tog drveta pojavio se još jedan vihor, i nalazio se u krošnjama i vrtio okolo i okolo, mahao je lišćem. Dobro, nisam to smatrao čudnim zato što u to doba godine, u jesen, pojavljuju se vihori. Malo... Mi ih zovemo "vihori". A oni - a oni podižu prašinu. Vidjeli ste takve u pustinji. Ista stvar. Tako sam promatrao, ali nije odlazilo. Obično je to samo mali nalet, pa ode, ali taj je bio tamo skoro dvije minute ili čak duže.

44 Eto, krenuo sam ponovno stazom. Okrenuo sam se pogledati još jedanput. I kada sam se okrenuo, ljudski Glas toliko razgovijetan kao što je moj, rekao je: "Nemoj nikada piti, pušiti, niti prljati svoje tijelo na bilo koji način. Čeka te posao kojeg moraš obaviti kada narasteš." Pa, to me na smrt preplašilo. Možete zamisliti kako se mališan osjećao. Bacio sam te kante i odjurio kući najbrže što sam mogao, vrišteći iz svega glasa.

45 A bilo je zmija u toj zemlji, zmijske, i one su vrlo otrovne. Majka je pomislila dok sam dolazio iz vrta da sam vjerojatno stao na zmijsku i trčala je prema meni. I ja sam se bacio u njeno naručje, vrištao, grlio je u ljubio. A ona je rekla: "Što ti je, je li te ugrizla zmija?" Pregledala me je cijelog.

Rekao sam: "Ne mama. Tamo je čovjek na tom drvu."

A ona je rekla. "O, Billy, Billy, daj?" I rekla je: "Jesi li stao i zaspao?"

Rekao sam: "Ne, mama. Tamo je čovjek na tom drvu i On mi je rekao da ne pijem i ne pušim."

46 Piti viski i - i ostalo... A ja sam upravo tada nosio vodu za kotao za destilaciju viskija. I On je rekao: "Nemoj nikad piti ili prljati tijelo na bilo koji način." To je nemoral, znate već, i dijete... mladići sa ženama. I koliko znam, nikada nisam skrivio takvo nešto. Gospod mi je pomagao u tome, i vidjet ćete dok budem prepričavao. Tako onda: "Nemoj piti i nemoj pušiti, i nemoj prljati svoje tijelo, jer te čeka posao kojeg moraš obaviti kada

narasteš.”

Dakle, rekao sam to mami, a - a ona mi se samo nasmijala. A ja sam bio skroz histeričan. Pozvala je liječnika, a liječnik je rekao: "Pa, on je samo neurozan, to je sve." Tako me je smjestila u krevet. I nisam nikada, od tog dana do danas, prošao ponovno pored tog drveta. Bojao sam se. Išao bih drugom stranom vrta jer sam mislio da je čovjek gore na drvetu i da mi se obraća. Snažan i dubok Glas koji je progovorio...

47 I onda oko mjesec dana nakon toga, igrao sam špekule sa svojom malom braćom vani u prednjem dijelu dvorišta. I iznenada me je obuzeo čudan osjećaj. Stao sam i sjeo pokraj drveta. A bili smo na obali rijeke Ohio. I pogledao sam u pravcu Jeffersonvillea, i vidio sam kako nastaje most i prelazi preko te rijeke - premošćuje rijeku. I vidio sam šesnaest ljudi (prebrojao sam ih) kako padaju s njega i pogibaju na tom mostu. Brzo sam otrčao i ispričao to majci, a ona je mislila da sam zaspao. Ali su to zapamtili, i dvadeset i dvije godine nakon toga, sada Municipal most (kojeg mnogi od vas prelazite kada odlazite tamo) premošćuje rijeku upravo na tom mjestu, a šesnaest ljudi je izgubilo živote dok su gradili taj most preko rijeke.

Nikad nije iznevjerilo i uvijek je savršeno istinito. Kao što vidite ovdje u auditoriju, tako je od uvijek.

48 Dakle, mislili su da sam samo nervozan. Što i jesam, neurozna osoba, to je istina. I ako ste ikada primijetili, ljudi koji su skloni duhovnosti su nervozni.

Pogledajte pjesnike i proroke. I pogledajte Williama Cowpera koji je napisao onu poznatu pjesmu: "Postoji izvor ispunjen Krvlju, koja ističe iz Emanuelovih vena." Jeste li ikad... Znae tu pjesmu. Bio sam nedavno pored njegovog groba. Brat Julius, mislim, ne znam, ne... da, tako je, bio je s nama tamo pokraj njegovog groba. I - i tamo, nakon što je napisao tu pjesmu, napustila ga je inspiracija, pokušao je pronaći rijeku gdje će izvršiti samoubojstvo. Vidite, duh ga je napustio. A ljudi kao što su pjesnici i autori i... ili ne... mislim na proroke...

49 Pogledajte Iliju kad je stajao na planini i pozvao vatru s neba... i pozvao kišu s neba. A onda kada ga je Duh napustio, bježao je pred prijetnjama žene. A Bog ga je pronašao nakon četrdeset dana kako se skriva u pećini.

Pogledajte Jonu, s dovoljno inspiracije kada ga je Gospod pomazao da propovijeda tamo u Ninivi, tako da se grad veličine Saint Louisa pokajao u kostrijeti. A onda kada ga je Duh napustio, što mu se dogodilo? Nalazimo ga gore u planini, nakon što ga je Duh napustio, kako moli Boga da mu uzme život. I vidite, to je inspiracija. I kada se to dogodi, to - to utječe na vas.

50 I sjećam se odrastanja. Postao sam mladić. (Požurit ću da bih što više skratio.) Kada sam postao mladić, imao sam ideje kao i svi ostali mladići. Ja... Dok sam išao u školu, sretao sam te mlade djevojke. Znae, bio sam stvarno sramežljiv, znate već. I - i konačno sam pronašao djevojku. I kao svi mladi dječaci, s oko petnaest godina, pretpostavljam... I - i tako, o, bila je lijepa. Moj Bože, imala je oči kao golub, i imala je zube poput bisera, a vrat kao labud, i ona - ona je bila stvarno lijepa.

51 I još jedan mali dječak, on... bili smo prijatelji, a on je dobio od tate stari model T Forda, i išli smo u izlazak s našim djevojkama. Mi smo ih otišli provozati. Imali smo dovoljno novaca za kupiti dva galona benzina. Morali smo podići dizalicom zadnji kotač da bi ga upalili na radilicu. Ne znam da li se uopće sjećate toga ili ne, znate već, da ga upalite na radilicu. Ali, prilično nam - nam je dobro išlo.

I tako sam imao nekoliko kovanica u džepu i zaustavili smo se na jednom malom mjestu i uzeli... Mogli ste dobiti sendvič od šunke za dvadeset centi. Tako da sam, o, bio sam bogat, mogao sam ih kupiti četiri. Vidite? I onda smo pojeli sendviče i popili kolu. Krenuo sam vratiti boce, a na moje iznenađenje, kada sam izašao van, (žene su upravo u to vrijeme počele otpadati od milosti, ili od ženstvenosti) moja mala golubica je pušila cigaretu.

52 Dakle, uvijek sam imao svoje mišljenje o ženama koje puše, i nisam ga ni najmanje promijenio od tada. Tako je. To je najgora stvar koju bi mogla učiniti. I to je potpuno točno. I ja - ja sam mislio da... Sada, proizvođači cigareta bi me mogli tužiti zbog ovoga, ali vam kažem, to je samo đavolski trik. To je najveći ubojica i saboter koga ima ova nacija. Radije bih da mi sin bude pijanica nego da puši cigarete. To je istina. Radije bih vidio svoju ženu kako pijana leži na podu, nego da je vidim s cigaretom. Toliko...

53 Sada, ovaj Duh Božji koji je sa mnom, ako je to Božji Duh (kao što biste mogli pitati), vaše pušenje cigareta ima malo šanse kada stignete tamo, jer to je upravo... Svaki put, primijetili ste na pozornici, kako On to samo osuđuje. To je užasna stvar. Držite se dalje od toga. Dame, ako ste bile krive zbog toga, molim vas u Ime Isusa Krista, udaljite se od toga. To će vas slomiti. To će vas ubiti. To će... to je... to je rak s opterećenjem.

Liječnici vas pokušavaju upozoriti. Pa kako vam onda mogu prodavati tu stvar? Ako biste otišli do trgovine i rekli: "Kupit ću... Želim kupiti rak u vrijednosti od pedeset centi." Pa oni bi ih strpali u zatvor. Ali kada kupite cigarete za pedeset centi, vi kupujete istu stvar. Tako kažu liječnici. O, ova nacija je luda za novcem. To je jako loše. To je ubojica. To je dokazano.

54 Dakle, kada sam vidio tu malu lijepu djevojku kako se pravi pametna, s cigaretom u rukama, to me skoro ubilo jer sam stvarno mislio da je volim. I, pomislio sam: "Pa... "

Sada, zovu me ženomrzac, vi to znate, zato što ispada da sam uvijek protiv žena, ali nisam protiv vas sestre. Ja sam samo protiv toga kako se ponašaju moderne žene. Tako je. Dobru ženu treba pustiti na miru.

55 No, mogu se sjetiti dok je kotao mog oca tekao, a ja sam morao biti tamo s vodom i ostalim, gledao sam tamo mlade dame koje nisu imale više od sedamnaest, osamnaest godina, s muškarcima mojih sadašnjih godina, pijane. I morali su ih trijezniti i davati im crnu kavu da bi išle kući i skuhale mužu ručak. O, nešto poput toga, rekao sam: "Ja..." Ovo je bio moj zaključak tada: "Nisu vrijedne ni dobrog metka koji bi ih ubio." Tako je. I ja sam mrzio žene. Tako je. I sada moram paziti na svaki pokret da ne bih i dalje mislio isto.

56 Ali sada, dobra žena je dragulj u kruni svoga muža. Treba je poštivati. Ona je... Moja majka je žena i moja supruga, i one su divne. I imam tisuće kršćanskih sestara koje jako poštujem. Ali ako - ako one mogu poštovati ono zbog čega ih je Bog načinio, za majčinstvo i da budu prave kraljice, to je u redu. Jedna od najboljih stvari koje je Bog mogao dati čovjeku je žena. Osim spasenja, žena je najbolja stvar ako je prava žena. Ali ako nije, Salomon je rekao: "Dobra žena je dragulj u kruni svoga muža, ali loša ili ne dobra je voda u njegovoj krvi." I tako je, to je najgora stvar koja se može dogoditi. Tako dobra žena... Ako imaš dobru ženu, brate, moraš je cijeniti iznad svega. Tako je. Trebaš to činiti. Prava žena... I djeco, ako imate pravu majku koja je doma i pokušava brinuti o vama, pere vam odjeću, šalje vas u školu, uči vas o Isusu, trebate cijeniti tu dragu staru majku sa svime što je u vama. Trebate poštivati tu ženu, da, zasigurno, jer je ona prava majka.

57 Govore o nepismenosti u planinama Kentuckyja. Vidite to po ovim zaostalim selima. Neke od onih starih majki tamo mogle bi doći u Hollywood i učiti vas moderne majke kako odgajati svoju djecu. Pustite da njezino dijete dođe jedne noći s neurednom kosom i s usnama... s usnama (kako to zovete?), sa šminkom koju stavljaju na lice, a haljina joj skroz prilijepljena na jednu stranu, i vani je cijelu noć, pijana, brate, dobila bi s jednom šibom s vrha oraha i više nikada ne bi izlazila van. Kažem vam, ona bi... I kad biste imali malo više toga, imali biste malo bolji Hollywood i bolju naciju. To je točno. To je istina. "Samo pokušaj biti moderan," to je jedan od đavolskih trikova.

58 Dakle, ova mala djevojka, kada sam je pogledao, srce mi je krvarilo. Pomislio sam: "Jadna mala."

A ona je rekla: "O, hoćeš cigaretu, Billy?"

Rekao sam: "Ne, gospođice." Rekao sam: "Ja ne pušim."

Ona je rekla: "Pa, rekao si da ne plešeš." Htjeli su ići na ples, a ja nisam htio. Tako su rekli da je negdje dolje plesna zabava, ono što se zove Sycamore Gardens.

A ja sam rekao: "Ne, ja ne plešem."

A ona je rekla: "Dakle, ne plešeš, ne pušiš, ne piješ. Kako se uopće zabavljaš?"

Rekao sam: "Pa, volim pecati i volim ići u lov." To nju nije zanimalo.

Tako je rekla: "Daj zapali cigaretu."

A ja sam rekao: "Ne, gospođice, hvala. Ja ne pušim."

59 A ja sam stajao na pragu. Ti su stari Fordovi imali prošireni prag, sjećate se, a ja

sam stajao na pragu. Na zadnjem sjedalu sjedili smo ona i ja. I ona je rekla: "Hoćeš reći da nećeš zapaliti cigaretu?" Rekla je: "Pa mi djevojke imamo više drskosti od tebe."

Rekao sam: "Ne, gospođice, ne vjerujem da to želim učiniti."

Rekla je: "Ma, ti si pravi slabić!" O, Bože. Htio sam biti veliki zločesti Bill, sigurno ja - ja nisam htio biti slabić. Vidite, želio sam biti profesionalni boksač. Tako sam zamišljao svoj život. Tako sam rekao... "Slabić, slabić?"

60 Nisam to mogao podnijeti, pa sam rekao: "Daj mi to!" S ispruženom rukom, rekao sam: "Pokazat ću ja njoj jesam li slabić ili nisam." Izvukao sam cigaretu i počeo paliti šibicu. Sada, znam da ste... Eto, nisam odgovoran za ono što vi mislite. Jedino sam odgovoran reći istinu. Kada sam počeo paliti cigaretu, upravo toliko odlučan pušiti kao što sam sada odlučan uzeti ovu Bibliju, vidite, čuo sam nešto kao: "Šššššššššš!" Ponovno sam pokušao i nisam je mogao staviti u svoja usta. I počeo sam plakati. Bacio sam to. Oni su mi se počeli smijati. I otišao sam kući. Prošao sam kroz polje, sjeo tamo vani i plakao. I - i... to je bio užasan život.

61 Sjećam se da je jednog dana tata sišao na rijeku s dječacima. Moj brat i ja trebali smo uzeti čamac i ići gore dolje po rijeci, tražiti boce u koje bi punili viski. Dobili bi dvadeset centi da ih pokupimo uz rijeku. A tata je bio sa mnom, a on je imao jednu od onih malih ravnih... Mislim da su to bile boce od pola litre. I tamo je bilo srušeno stablo, a tata... I taj čovjek je bio s njim, g. Dornbush. Imao sam njegov... On je imao lijep čamac, a ja sam steći njegovu naklonost jer sam želio koristiti taj čamac. Taj je imao dobro kormilo, a moj uopće nije imao kormilo. Mi smo imali samo stare daske kojima smo veslali. I on... I kad bi mi on dao koristiti taj čamac... Tako, on je bio varioc i pravio je kotlove za tatu. Tako on... Oni su prebacili noge preko tog drveta, a tata je posegnuo u svoj zadnji džep i izvadio malu bočicu s viskijem, dodao mu i on je povukao gutljaj, i vratio je bočicu tati, a onda je on potegnulo gutljaj, i stavio ju je na jednu mladicu sa strane koja je nikla iz drveta. A g. Dornbush ju je uzeo i rekao: "Evo ti, Billy."

Rekao sam: "Hvala, ne pijem."

On je rekao: "Branham, a ne pije?" Skoro svi su umrli u čizmama. I rekao je: "Branham, a ne pije?"

Rekao sam: "Ne, gospodine."

"Ne," rekao je tata, "odgojio sam jednog slabića."

62 Tata me nazvao slabićem! Rekao sam: "Dajte mi tu bocu!" I skinuo sam čep s nje, odlučan popiti, i kada sam je podigao: "Šššššššššš!" Vratio sam bocu i potrčao niz polje najbrže što sam mogao, plačući. Nešto mi nije dalo da to učinim. Vidite? Ne mogu reći da sam bio dobar. Ja sam odlučio to učiniti. Ali, to je Božja milost, divna milost koja me sačuvala od tih stvari. Ja sam to želio činiti, ali On mi jednostavno nije dopustio.

63 Kasnije sam našao djevojku kada sam imao oko dvadeset i dvije godine. Bila je jako draga. Bila je djevojka koja je išla u crkvu, njemačku luteransku. Prezivala se Brumbach, B-r-u-m-b-a-c-h, od imena Brumbaugh. I bila je fina djevojka. Nije pila niti pušila, ili - ili nije plesala niti bilo što od toga, fina djevojka. Hodali smo neko vrijeme, i ja bi... Tada, s dvadeset i dvije godine, zaradio sam dovoljno novaca da sam si kupio stari Ford, i ja... izlazili smo zajedno. I tako, u to vrijeme u blizini nije bilo luteranskih crkava. Oni su se preselili iz Howard Parka tamo gore.

64 I tako, bili su... propovjednik, onaj koji me je uveo u službu u misionarskoj baptističkoj crkvi, doktor Roy Davis. Sestra Upshaw, ona koja je poslala brata Upshawa k meni, odnosno govorila mu je o meni, doktor Roy Davis... I tako je on propovijedao i imao prvu baptističku crkvu, ili... Ne vjerujem da je to bila prva baptistička crkva, bila je to misionarska - zvala se Misionarska baptistička crkva Jeffersonville. I on je u to vrijeme propovijedao na tom mjestu, a mi bi išli u crkvu navečer, tako... i vraćali bi se nazad. A ja se nikad nisam učlanio u crkvu, već sam jednostavno volio ići s njom. Zato što je glavni razlog bio ići s njom, mogu odmah biti iskren.

65 I tako dok smo hodali, jednog dana sam... Ona je bila iz fine obitelji. A ja sam počeo razmišljati: "Pa znaš, znaš, ne bih trebao kratiti vrijeme toj djevojci. To nije - to nije ispravno, zato što je ona fina djevojka, a ja sam siromašan, i - i ja..." Otac mi se razbolio i ja - ja... Nije bilo načina da ja priuštim toj djevojci takav život, jer je navikla na lijepu kuću s tepisima na podu.

I tako dok smo hodali, jednog dana sam... Ona je bila iz fine obitelji. A ja sam počeo razmišljati: "Pa znaš, znaš, ne bih trebao kratiti vrijeme toj djevojci. To nije - to nije ispravno, zato što je ona fina djevojka, a ja sam siromašan, i - i ja..." Otac mi se razbolio i ja - ja... Nije bilo načina da ja priuštim toj djevojci takav život, jer je navikla na lijepu kuću s tepisima na podu.

66 Sjećam se prvog tepiha kojeg sam vidio. Nisam ni znao što je to. Hodao sam pokraj njega. Mislio sam da je to najljepša stvar koju sam ikada vidio u životu. "Pa kako mogu tako nešto staviti na pod?" Bio je to prvi tepih kojeg sam ikada vidio. Bio je - bio je jedan od onih... Mislim da se zvao "tepih prostirka." Možda sam to pogrešno rekao. Kao nešto pleteno ili nešto sastavljeno i prostrto na podu. Prilično zeleno i crveno, s velikom ružom u sredini, znate već, bio je lijep.

67 I tako, sjećam se da sam ja - ja odlučio da je ili moram pitati da se uda za mene, ili se moram maknuti i pustiti da je oženi neki dobar čovjek, netko tko bi bio dobar prema njoj, mogao joj priuštiti pristojan život i biti fin prema njoj. Ja sam mogao biti fin prema njoj, ali ja - ja - ja sam zarađivao samo dvadeset centi na sat. Tako da joj ne bih mogao priuštiti neki život. I ja... Uz cijelu obitelj o kojoj smo morali voditi računa, a tata se razbolio, a ja sam se morao brinuti za njih sve, tako da mi je bilo prilično teško.

68 Tako sam mislio: "Pa, jedino što joj trebam reći da ja - ja... ona... da se ja - ja neću vratiti, zato što sam je previše cijenio da bi joj upropastio život i dopustio da dangubi sa mnom." I onda sam mislio: "Kad bi je netko osvojio i oženio, priuštio joj ugodan dom, i možda čak ako je ja ne bih mogao imati, ipak mogao - mogao bih znati da je ona sretna."

Mislio sam: "Ali ja - ja jednostavno - ja jednostavno ne mogu odustati od nje." I ja - ja sam bio u užasnom stanju. I iz dana u dan razmišljao sam o tome. A bio sam previše sramežljiv da bih je pitao da se uda za mene. I svake večeri odlučio bih: "Pitat ću je." I kad bih, uh, što je to, mušice ili što već u vašem... Svi vi braćo vjerojatno ste imali isto takvo iskustvo. I čudan osjećaj, lice bi mi užarilo. Ja - ja nisam znao. Nisam je mogao pitati.

Tako, pretpostavljam da se pitate kako sam se uopće oženio. Znate kako? Napisao sam joj pismo i pitao je. I tako njena... Dakle, to nije bilo "draga gospođice"... bilo je (znate već) malo romantičnije od toga. Nije bilo kao ugovor, bilo je... Ja - ja sam ga napisao najbolje što sam mogao.

69 I malo sam se plašio njezine majke. Majka joj je bila... bila je nekako stroga. A - ali njezin otac je bio ljubazan stari Nizozemac, vrlo fin stariji čovjek. Bio je vođa sindikata u željeznici. Zarađivao je u to vrijeme oko petsto dolara mjesečno. A da ja, koji sam zarađivao dvadeset centi na sat, oženim njegovu kćer. Hm. Znao sam da to nikada neće proći. A majka joj je bila vrlo... Dobro, ona je fina dama. A ona - ona je bila kao jedna od tih iz visokog društva, znate već, pomalo uobraženih, znate, tako da ionako nije baš imala puno koristi od mene. Ja sam bio samo najobičniji seoski momak, a ona je mislila da Hope treba izlaziti s nekim momkom iz malo više klase, i ja - ja - ja mislim da je bila u pravu. I tako... Ali ja - ja to nisam mislio onda.

70 Tako sam pomislio: "Dobro, sada, ne znam kako. Ja - ja ne mogu pitati njenog tatu, a ja - ja zasigurno neću pitati njenu mamu. Moram najprije pitati nju." Tako sam sastavio pismo. I toga jutra na putu na posao, ubacio sam ga u poštanski sandučić. Pošta... Išli smo u crkvu srijedom navečer, a to je bilo u ponedjeljak ujutro. U nedjelju sam cijeli dan pokušavao reći joj da je želim oženiti, ali jednostavno nisam uspio skupiti dovoljno odvažnosti.

Tako sam ga onda ubacio u poštanski sandučić. I dok sam toga dana bio na poslu, počeo sam razmišljati: "Što ako njena majka dođe do tog pisma?" O, Bože! Tada sam znao sam da sam gotov ako - ako ona ikada dođe do njega, jer nije previše brinula o meni. Eto, jednostavno sam se preznojavao.

71 I kada sam došao u srijedu navečer, o Bože, mislio sam: "Kako ću uopće ući unutra? Ako je njena majka došla do tog pisma, onda će me zaista srediti, pa sam se nadao da ga je ona dobila." Uputio sam ga na Hope. Tako se zvala, Hope. I tako sam rekao: "Oslovit ću ga na Hope." I tako... I mislio sam da ga možda ipak nije dobila.

I znao sam bolje od toga nego da ostanem vani i potrubim joj da izađe. O, Bože. I svaki momak koji nema dovoljno hrabrosti doći do kuće i pokucati na vrata, i pitati za djevojku, nema što tražiti s njom. To je potpuno točno. To je jako glupo. Tako jeftino.

72 I tako sam zaustavio svog starog Forda, znate, i cijelog sam ga izglangao. I tako sam se popeo gore i pokucao na vrata. Moj Bože, njena majka pojavila se na vratima. Jedva sam udahnuo. Rekao sam. "Kako - kako - kako ste gospođu Brumbach?"

Ona je rekla: "Kako si, William?"

Pomislio sam: "O - o, 'William'?"

I - i ona je rekla: "Hoćeš li ući?"

Rekao sam: "Hvala." Ušao sam unutra. Rekao sam: "Je li Hope spremna?"

I upravo tada Hope je doskakutala kroz kuću, djevojka od oko šesnaest godina. I rekla je: "Bok, Billy."

A ja sam rekao: "Bok, Hope." Rekao sam: "Jesi li spremna za crkvu?"

Rekla je: "Samo trenutak."

Pomislio sam: "Moj Bože. Nije ga primila. Nije ga primila. Dobro, dobro, dobro. Hope ga nije primila, tako da će sve biti u redu, jer bi mi to spomenula." Tako sam se osjećao prilično lijepo.

73 I kada sam stigao do crkve, počeo sam misliti: "A što ako ga je primila?" Vidite? I nisam mogao čuti što je doktor Davis govorio. Pogledao sam je i pomislio: "Ako ona možda odugovlači i onda će me odbiti kad izađem odavde zato što sam je pitao." I ja nisam mogao slušati što je brat Davis govorio. I - i ja sam je pogledao i pomislio: "Moj Bože, mrzim je ostaviti, ali... I ja - ja... zasigurno je došlo do polaganja karata."

Nakon završetka crkve krenuli smo pješice zajedno niz ulicu kući, i - i tako smo išli prema starom Fordu. Mjesec je svijetlio skroz uokolo, znate već. Pogledao sam je i bila je lijepa. Čovječe, pogledao bih je i pomislio: "Moj Bože, koliko bih je želio imati, ali pretpostavljam da ne mogu."

74 I tako bi nastavio još malo dalje, znate, i ponovo bih je pogledao. Pitao sam: "Kako - kako se osjećaš večeras?"

Rekla je: "O, pa dobro sam."

I zaustavili smo stari Ford i krenuli van, znate, pokraj zida, prošli oko ugla i otišli k njezinoj kući. I ja sam išao do njenih vrata s njom. Pomislio sam: "Znaš što, vjerojatno uopće nije dobila pismo, tako da mogu zaboraviti na sve to. Ionako ću imati drugu lijepu nedjelju." Tako sam se počeo osjećati prilično dobro.

Ona je rekla: "Billy?"

Rekao sam: "Da."

Rekla je: "Dobila sam tvoje pismo." O, Bože!

Rekao sam: "Jesi?"

Rekla je: "Aha!" Dobro, ona je samo nastavila hodati bez da je rekla išta više.

Pomislio sam: "Ženo, reci mi nešto. Odbij me ili mi reci što misliš o tome." I ja sam rekao: "Jesi li - jesi li ga pročitala?"

Rekla je: "Aha!"

Moj Bože, znate kako vas žena može držati u neizvjesnosti. O, ja - ja nisam tako mislio. Razumijete? Vidite? Ali, kako god, znate, ja - ja sam pomislio: "Zašto ništa ne govoriš?" Vidite, i nastavio sam dalje. Rekao sam: "Jesi li ga cijelog pročitala?"

I ona... [Prazno mjesto na snimku - izdavač.] "Aha!"

75 I skoro smo bili pred vratima, a ja sam pomislio: "Čovječe, nemoj me dovesti do praga, jer im možda neću moći pobjeći, reci mi sada." I tako sam nastavio čekati.

A ona je rekla: "Billy, voljela bih to učiniti." Rekla je: "Volim te." Neka joj Bog blagoslovi dušu sada. Ona je u slavi. Rekla je: "Volim te." Rekla je: "Mislim da bismo trebali reći našim roditelju - roditeljima o tome. Zar ti ne misliš tako?"

I ja sam rekao: "Draga, slušaj, počnimo tako da to podijelimo na pola - pola." Rekao sam: "Ja ću reći tvom tati ako ti kažeš svojoj majci." Prebacio sam gori dio na nju od samog početka.

Rekla je: "U redu, ako ti najprije kažeš mome tati."

Rekao sam: "U redu, reći ću mu u nedjelju navečer."

76 I tako je došla i nedjelja navečer. Dopratio sam je doma iz crkve i ja... stalno me pogledavala. I ja sam pogledao, a bilo je devet i pol. Bilo je vrijeme da krenem. Tako, Charlie je sjedio za svojim stolom i tipkao, a gđa. Brumbach je sjedila preko u kutu i nešto heklala, znate, s onim malim kukicama koje stavljate preko, znate već. Ne znam kako ih zovete. Tako je ona radila nešto tako. A Hope me je neprestano gledala i kimala, znate, glavom prema svom tati. A ja... O, Bože! Pomislio sam: "Što ako on kaže ne." Tako sam krenuo prema vratima. Rekao sam: "Dobro, mislim da je bolje da idem."

77 I ja sam otišao do vrata, a - a ona je krenula sa mnom prema vratima. Uvijek bi me ispratila do vrata i rekla: "Laku noć." I tako, krenuo sam prema vratima, a ona je rekla: "Zar mu nećeš reći?"

I rekao sam: "Uh." Rekao sam: "Stvarno pokušavam, ali ja - ja - ja ne znam kako da to napravim."

A ona je rekla: "Ja ću otići unutra, a ti ga pozovi van." Vratila se nazad i ostavila me tamo.

I ja sam rekao: "Charlie."

Okrenuo se i rekao: "Da, Bill?"

Rekao sam: "Mogu li popričati s vama samo na kratko?"

Rekao je: "Naravno." Okrenuo se od svog stola. Gđa. Brumbach ga je pogledala, pogledala je Hope i pogledala mene.

Rekao sam: "Hoćete li izaći na stepenište?"

I rekao je: "Da, doći ću vani." Tako je izišao na stepenište.

Rekao sam: "Stvarno je lijepa večer, zar ne?"

A on je rekao: "Da, jest."

Rekao sam: "Stvarno je bilo toplo."

"Stvarno jest," pogledao me je.

Rekao sam: "Radio sam jako naporno." Rekao sam: "Znate, čak su mi i ruke otekle."

On je rekao: "Možeš je uzeti, Bill." O, Bože. "Možeš je uzeti."

78 Pomislio sam: "O, ovako je bolje." Rekao sam: "Stvarno to mislite, Charlie?" Rekao je... Ja sam rekao: "Gledajte, Charlie, znam da je ona vaša kćer i da vi imate novca."

I on se sagnuo i uhvatio me za ruku. Rekao je: "Slušaj Bill, novac nije sve što postoji u ljudskom životu." Rekao je...

Rekao sam: "Charlie, ja - ja zarađujem samo dvadeset centi na sat, ali ja je volim i ona voli mene. Obećavam vam, Charlie, da ću raditi dok ovi... ne potrošim ruke da bih joj priuštio život. Bit ću joj odan koliko god budem mogao."

Rekao je: "Vjerujem ti, Bill." Rekao je: "Slušaj, Bill, želim ti nešto reći." Rekao je: "Znaš, sreća, sreća uopće ne ovisi o novcu." Rekao je: "Samo budi dobar prema njoj, a znam da hoćeš."

Rekao sam: "Hvala vam, Charlie. Sigurno ću biti."

Onda je bio red na njoj da to kaže mami. Ne znam kako je to izvela, ali smo se vjenčali.

79 I tako, kada smo se vjenčali, nismo imali ništa, ništa od pokušstva. Mislim da smo imali dva ili tri dolara. Tako smo iznajmili kuću. Koštala nas je četiri dolara mjesečno. Bio je to mali, stari dvosobni stan. A netko nam je dao stari krevet na rasklapanje. Pitam se je li itko vidio stari krevet na rasklapanje? I dali su nam to. A ja sam otišao do Sears and Roebucksa i kupio mali stol s četiri stolice, a - a one nisu bile obojene, znate, i to smo nabavili na vrijeme. I tako sam onda otišao do g. Webera, prodavača starih stvari, i kupio štednjak. Platilo sam ga sedamdeset i pet centi, a dolar i nešto za rešetke koje idu u njega. Namjestili smo pokušstvo. Sjećam se da sam uzeo ofarbati naslonjače na stolicama kad sam ih farbao. I, o, ipak smo bili sretni. Imali smo jedan drugog, i to je bilo sve što nam je trebalo. I Bog, svojom milošću i svojom dobrotom... Bili smo

najsretniji mali par koji je mogao biti na zemlji.

Otkrio sam ovo, da se sreća ne sastoji od količine materijalnih dobara koje posjedujete, već koliko ste zadovoljni s onim dijelom koji vam je povjeren.

80 I nakon kratkog vremena, Bog se spustio i blagoslovio naš mali dom. Dobili smo malog dječaka. Zvao se Billy Paul. Upravo je sada ovdje na službi. I još malo kasnije, nakon jedanaest mjeseci, On nas je ponovno blagoslovio s malom djevojčicom koja se zvala Sharon Rose, uzeto iz riječi "Ruža Šaronska".

A sjećam se da sam jednoga dana uštedio nešto novca i htio otići na mali odmor... otišao sam pecati na jedno mjesto, na Paw Paw jezero. I na povratku nazad...

81 I u to vrijeme... Izostavljam svoje obraćenje. Obratio sam se i dr. Roy Davis me posvetio za službu u Misionarskoj baptističkoj crkvi, i postao sam propovjednik i sad imam zajednicu kojoj propovijedam u Jeffersonvilleu. I bio sam pastor male crkve. I ja...

Bez novca, bio sam pastor u crkvi sedamnaest godina i nikada nisam dobio niti jedan peni. Nisam vjerovao u uzim - ... U crkvi nije bilo čak ni posude za priloge. I desetak kojeg sam imao od posla, i tako dalje, imao sam malu kutiju u pozadini zgrade s natpisom koji je govorio: "Što učinite jednom od ove moje najmanje braće, Meni ste učinili." I na taj način smo plaćali crkvu. Imali smo kredit na deset godina otplate, a otplaćen je za manje od dvije godine. A ja nikad nisam uzeo bilo kakav prilog.

I onda sam imao, o, par dolara koje sam uštedio za odmor. Ona je radila, također, u tvornici Fine's Shirt. Divna draga djevojka... A njezin grob je danas vjerojatno prekriven snijegom, ali ona je i dalje u mom srcu. I sjećam se kako je radila jako naporno da bi meni pomogla skupiti dovoljno novca da odem pecati na to jezero.

82 I kada sam se vraćao s jezera, počeo sam primjećivati, dok sam dolazio u Mishawaku i South Bend u Indiani, počeo sam primjećivati automobile koji su od iza imali oznake na kojima je pisalo: "Samo Isus." A ja sam pomislio: "To zvuči čudno, 'Samo Isus.'" I počeo sam primjećivati te oznake. I bilo ih je posvuda: na biciklima, Fordovima, Cadillacima, i posvuda: "Samo Isus." I neke sam pratio, a oni su išli u jako veliku crkvu. I saznao sam da su pentekostalci.

Čuo sam o pentekostalcima, ali su bili "grupa svetih valjača koji su ležali na podu i pjena im je izlazila na usta", i svašta su mi ispričali. Tako da nisam želio imati ništa s time.

Tako sam ih čuo kako svi unutra imaju predstavu i pomislio sam: "Mogao bih jednostavno ući." Tako sam zaustavio svog starog Forda i ušao unutra, a sve pjevanje koje ste ikada čuli u životu... I saznao sam da su postojale dvije velike crkve, jedna od njih se zvala P. A. od J. C., i P. A. od W., mnogi od vas se možda sjećate tih starih organi... Mislim da su oni ujedinjeni, sad se zovu - i zovu se Ujedinjena pentekostalna crkva. Dobro, slušao sam neke od njihovih učitelja. I oni su tamo stajali, o, učili su o Isusu i kako je On bio velik, i kako je sve bilo veliko, i o "krštenju Svetim Duhom". Pomislio sam: "O čemu oni govore?"

83 I nakon kratkog vremena, netko je skočio i počeo govoriti u jezicima. Pa, nikada nisam čuo nešto takvo u svom životu. I tamo je prošla neka žena, trčala je najbrže što je mogla. Onda su svi ustali i počeli trčati. I pomislio sam: "Pa, brate, oni se sigurno ne ponašaju kako dolikuje u crkvi." Vikali su, klikitali i tako dalje. Pomislio sam: "Kakva je ovo grupa?" Ali, znate, bilo je nešto u tome, što sam duže sijedio tamo, sve mi se više sviđalo. Bilo je nešto što je stvarno dobro izgledalo. I počeo sam ih promatrati. I to se nastavilo. Pomislio sam: "Još ću ih malo trpjeti, jer ću... blizu sam vratima. Ako se nešto počne naglo događati, istrčat ću kroz vrata. Znam gdje mi je parkiran automobil, odmah iza ugla."

84 I počeo sam slušati neke njihove propovjednike, bili su obrazovani i studenti. Pa, pomislio sam: "To je lijepo."

Tako je došlo vrijeme za večeru, i rečeno je: "Dođite svi na večeru."

Ali, pomislio sam: "Samo malo. Imam dolar i sedamdeset pet centi za vratiti se kući i ja..." To je sav novac koji mi je preostao za benzin. Ostavio sam to da bi se vratio kući. I imao sam svoj stari Ford. Bio je to prilično dobar stari Ford. Nije bio u raspadu. Bio je upravo kao ovaj ovdje vani, samo malo istrošen. I on... U stvari vjerujem da je taj Ford mogao ići trideset milja na sat, ali naravno petnaest u jednom pravcu i petnaest u

drugom. Vidite, ali kad zbrojite, imate trideset. I tako on... Pomislio sam: "Pa, te noći mislim da ću izaći nakon..." Ostao sam na večernjoj službi.

85 I, o, on je rekao: "Svi propovjednici, bez obzira na denominaciju, dođite na binu." Dobro, bilo nas je oko dvjesto gore. I ja sam otišao. I tako je on rekao: "Dakle, nemamo vremena da svi propovijedate." Rekao je: "Samo prođite i recite kako se zovete i odakle ste."

Dobro, došao je red i na mene. Rekao sam: "William Branham, baptist. Jeffersonville, Indiana," i otišao dalje.

Čuo sam kako se svi ostali predstavljaju: "Pentekostalac, pentekostalac, pentekostalac, P. A. od W, P. A. J. C., P. A. W., P..."

Prošao sam. Mislio sam: "Dobro, čini mi se da sam ružno pače." Tako sam sjeo i čekao.

86 I tog su dana imali divne mlade propovjednike koji su moćno propovijedali. I onda su rekli: "Onaj što će večeras propovijedati je..." Mislim da su ga nazvali "starješina". A njihovi propovjednici, umjesto "pastori" zvali su se "starješine". I doveli su starog crnca, a on je imao jedno od onih staromodnih propovjedničkih odjela. Ne vjerujem da ste ikada vidjeli takvo: od iza dugo kao golublji rep, znate već, sa samtnom kragnom, a imao je samo malo kose na rubovima glave. Jadan stari čovjek, izašao je ovako, znate. Stajao je tamo i onda se okrenuo. I dok su svi propovjednici govorili o Isusu i velikoj - kako je On bio velik, i tako dalje, taj stari čovjek je uzeo tekst iz Joba. "Gdje si bio kad zemlju utemeljih, dok su klicale zvijezde jutarnje i Božji uzvikivali dvorjani?"

I jadan stari čovjek, mislio sam: "Zašto nisu pustili da netko od ovih mladih propovjednika propovijeda?" Veliki... Mjesto je bilo puno i bila je gužva. I mislio sam: "Zašto to nisu napravili?"

87 I tako je taj stari čovjek, umjesto da je propovijedao o tome što se događa ovdje na zemlji, počeo je propovijedati o tome što se događa na Nebu. Dakle, on Ga je počeo pratiti od početka, od početka vremena, i vratio Ga nazad u drugom dolasku s horizontalnom dugom. Pa, ja nikad nisam čuo takvo propovijedanje u životu. I u to vrijeme Duh je pao na njega. Skočio je otprilike ovoliko i udario petom u petu, povukao je ramena unazad i sišao je na prstima s govornice i rekao: "Nemate ovdje dovoljno prostora da bih propovijedao." A imao je više prostora nego što ja imam sada ovdje.

Pomislio sam: "Ako je To učinilo da se stari čovjek ovako ponaša, što bi To učinilo kada bi palo na mene?" Ja - ja sam mislio: "Možda i ja trebam malo Toga." Zašto, kada je on izašao, bilo mi je žao tog starog čovjeka. Ali kada je otišao, bilo mi je žao samog sebe. I promatrao sam ga kako odlazi.

88 Izašao sam vani te večeri i pomislio: "Dakle, sutra ujutro neću dopustiti da netko sazna gdje - tko sam." Tako sam otišao i tu noć sam zgužvao hlače. Bio sam - otišao sam spavati u kukuruzno polje, i otišao sam si kupiti neka suha peciva. Vi... kupio sam čitavu hrpu za novčić. Tamo je bio hidrant. Uzeo sam malo vode. Znao sam da će mi to potrajati neko vrijeme, tako sam si uzeo malo vode i pio, i otišao pojesti svoja peciva, pa se vratio i ponovno pio vodu. Otišao sam u kukuruzno polje, uzeo dva sjedala i stavio svoje prugaste hlače i pritisnuo ih sjedalima.

I te noći, molio sam skoro cijelu noć. Rekao sam: "Gospode, što je ovo u što sam upao? Nikada u životu nisam vidio toliko religiozne ljude." I rekao sam: "Pomozi mi saznati o čemu se tu radi."

89 I sljedećeg jutra otišao sam tamo. Pozvali su nas na doručak. Naravno, nisam odlazio jesti s njima zato što nisam imao ništa za dati kao priloga. Samo sam se vratio. I sljedećeg jutra kada sam došao, da, pojeo sam malo peciva i sjeo. A tamo su bili mikrofoni. Nikada prije nisam vidio mikrofon, i bojao sam ga se. Tako oni... Imao je tanku žicu koja je visjela s njega - visjela je s jednog od obih malih mikrofona. I čovjek je rekao: "Sinoć je na podiju bio jedan mladi propovjednik, baptist."

Pomislio sam: "O - o, sada sam dobra meta."

I on je rekao: "On je bio najmlađi propovjednik na podiju. Zove se Branham. Zna li itko išta o njemu? Recite mu da dođe. Želimo da propovijeda jutarnju poruku."

90 Bože! Imao sam na sebi majicu kratkih rukava i zgužvane prugaste hlače, znate već. A mi baptisti vjerujemo da treba izaći u odjelu za propovijedaonicu, znate već.

Tako... I ja - ja sam samo mirno sjedio. I za to vrijeme... Oni su to održavali na sjeveru, jer (njihovu međunarodnu konferenciju) jer crnci ne bi mogli doći na nju da je bila na jugu. Tamo je bilo crnaca, a ja sam bio južnjak, još sam bio uštogljen, razumijete, mislio sam da sam malo bio bolji od nekih drugih. I tog jutra se dogodilo da je baš pored mene sjeo crnac. Tako sam sjedio i pogledao ga. Pomislio sam: "Dobro, on je brat."

I on je rekao: "Zna li itko išta o Williamu Branhamu?" Ja sam se ovako skupio u stolici. Tako je on rekao, i drugi put se oglasio, rekavši: "Ima li nekoga vani?" Primaknuo je taj mali mikrofon: "Znate li išta o Williamu Branhamu? Recite mu da ga želimo na podiju da propovijeda jutarnju poruku. On je baptistički propovjednik iz južne Indiane."

91 Samo sam sjedio potpuno mirno i uronio dublje, znate već. I onako me nitko nije poznao. A taj crnac me pogledao i rekao: "Znaš li gdje je on?"

Razmišljao sam. Ja - ja sam morao ili slagati, ili nešto poduzeti. Tako sam rekao: "Dođi bliže."

Rekao je: "Da, što?"

Rekao sam: "Želim ti nešto reći." Rekao sam: "Ja - ja sam on."

Rekao je: "Dobro, onda idi gore."

A ja sam rekao: "Ne, ne mogu. Vidiš," rekao sam, "imam na sebi stare prugaste hlače i ovu malu majicu kratkih rukava." Rekao sam: "Ne mogu ići tamo gore."

On je rekao: "Ove ljude ne zanima kako si obučen. Idi tamo gore."

Rekao sam: "Ne, ne." Rekao sam: "Samo šuti, nemoj sad ništa reći."

I vratili su se ponovo za mikrofon i rekli: "Zna li netko nešto o Williamu Branhamu?"

On je rekao: "Ovdje je. Ovdje je. Ovdje je." O Bože. Ustao sam tamo s tom malom majicom kratkih rukava, znate već. I tamo sam...

92 Čovjek je rekao: "Dođite gore, g. Branham, želimo da propovijedate." O Bože, pred svim tim propovjednicima, uh, svim tim ljudima. I brzo sam krenuo gore, znate već, crvenog lica, a uši su mi gorjele. I popeo sam se, u prugastim hlačama i majici kratkih rukava, propovjednik, baptistički propovjednik prilazio je mikrofonu, a nikad prije ga nije niti vidio. Razumijete?

I stao sam tamo gore i rekao sam: "Dobro, ja - ja - ja ne znam što reći na ovo." Bio sam zbunjen, stvarno neurozan, znate. I - i ja sam uzeo nešto iz Luke 16 i pomislio sam: "Dobro, sada..." I došao sam na temu: "I podigao je pogled iz pakla i zaplakao." A imao sam... I tako sam - sam počeo propovijedati, znate, i dok sam propovijedao počeo sam se malo bolje osjećati. I rekao sam: "Bogataš je bio u paklu i plakao je." Te tri kratke riječi, kao što imam dosta sličnih propovjedi: "Vjeruješ li ovo," i "Govori ovoj Stijeni"... Čuli ste me kako to propovijedam. A imao sam: "I onda je zaplakao." I rekao sam: "Tamo nema djece, zasigurno ne u paklu. I onda je plakao." Rekao sam: "Tamo nema cvijeća. I onda je plakao. Tamo nema Boga. I onda je plakao. Tamo nema Krista. I onda je plakao." Onda sam i ja zaplakao. Nešto me obuzelo. Moj Bože, o, moj Bože! Nakon toga ne znam što se dogodilo. Kada sam nekako došao k sebi, stajao sam vani. Ti ljudi su vrištali i klicali i plakali, a ja... imali smo strašno vrijeme.

93 Kada sam izašao vani, prišao mi je čovjek s velikim teksaškim šeširom, velikim čizmama, prišao mi i rekao: "Ja sam starješina taj i taj." Propovjednik u kaubojskim čizmama i kaubojskom odijelu.

Pomislio sam: "Pa, onda ni moje prugaste hlače nisu toliko loše."

Rekao je: "Želim da dođeš u Texas i održiš probuđenje kod mene."

"Uh - huh, samo da to zapišem, gospodine." I ja sam to zapisao.

Prišao je čovjek u jednom od onih... kao u hlačama za golf, u kakvima se igra golf, znate već, imao je takve hlače. Rekao je: "Ja sam starješina taj i taj iz Miamijsa. Htio bih..."

Pomislio sam: "Pa, možda oblačenje i nije toliko bitno." Pogledao sam ga i pomislio: "U redu."

94 Tako sam sve to zabilježio i otišao kući. Žena me je dočekala i rekla: "Zašto si toliko sretan, Billy?"

Rekao sam: "O, pronašao sam šlag na torti. To je nešto najbolje što se može vidjeti. Ti ljudi se ne srame svoje religije." I, o, sve sam joj ispričao. I rekao sam: "Gledaj draga, čitav popis poziva. Ti ljudi..."

Ona je rekla: "Oni nisu sveti valjači, zar ne?"

Rekao sam: "Ne znam kakvi su oni valjači, ali imaju nešto što je meni potrebno." Vidite? Rekao sam: "U to - u to sam sasvim siguran." Rekao sam: "Vidio sam starca od devedeset godina kako je ponovno postao mladić." Rekao sam: "Nikad u svom životu nisam čuo takvu propovijed. Pa, nikad nisam vidio da baptist tako propovijeda." Rekao sam: "Propovijedaju dok ne ostanu bez daha i spuste se koljenima do poda, i onda se podignu udahnuti. Možeš ih čuti dvije ulice dalje kako još uvijek propovijedaju." I rekao sam: "Ja - ja nikada nisam čuo nešto takvo u svome životu." I rekao sam: "Govore nepoznatim jezikom, a netko drugi tumači što govore. Nikada nisam čuo takvo nešto u svome životu." Rekao sam: "Hoćeš li ići sa mnom?"

Rekla je: "Dragi, kada sam se udala za tebe, ostat ću s tobom dok nas smrt ne rastavi." Rekla je: "Ići ću." Rekla je: "Dobro, moramo reći ljudima."

A ja sam rekao: "Dobro, ti reci svojoj mami a ja ću mojoj mami." I tako smo... Otišao sam i rekao majci.

Mama je rekla: "Dobro, naravno Billy. Gdje god te Gospod poziva, idi i čini to."

95 I onda me je gđa. Brumbach pozvala. Otišao sam. Rekla je: "O čemu ti to pričaš?"

Rekao sam: "O, gospođo Brumbach," rekao sam, "svi vi nikada niste vidjeli takve ljude."

Rekla je: "Smiri se malo. Smiri se malo."

Rekao sam: "Da, gospođo." Rekao sam: "Žao mi je."

I rekla je: "Znaš li da je to grupa svetih valjača?"

Rekao sam: "Ne, gospođo, nisam to znao." Rekao sam: "Oni su zasigurno dobri ljudi."

Rekla je: "Sama pomisao... Misliš li odvući moju kćer u takvo nešto?" Rekla je: "Smiješno. To je ništa drugo nego smeće koje su izbacile druge crkve." Rekla je: "Sigurno nećeš odvesti moju kćer u takvo nešto."

A ja sam rekao: "Ali znate, gospođo Brumbach, duboko u svom srcu osjećam da Gospod želi da idem s tim ljudima."

Rekla je: "Vrati se u svoju crkvu dok ne budu u mogućnosti priuštiti ti rezidenciju i ponašaj se kao čovjek s razumom." Rekla je: "Nećeš odvesti moju kćer tamo."

Rekao sam: "Dobro, gospođo." Okrenuo sam se i izašao vani.

96 A Hope je počela plakati. Izašla je van. Rekla je: "Billy, bez obzira što kaže mama, ostat ću s tobom." Blagoslovljeno njeno srce.

A ja sam rekao: "O, sve je u redu, draga."

I ja sam to jednostavno pustio. Ona ne bi pustila svoju kćer s takvim ljudima, jer: "To je obično smeće." I tako sam nekako to pustio. To je bila najgora pogreška koju sam ikada napravio u životu, jedna od najgorih.

97 Malo kasnije, nakon nekoliko godina, došla su djeca. I jednog dana smo bili... Dogodila se poplava 1937. Dogodila se poplava. I naša... Bio sam u patroli u to vrijeme i davao sve od sebe da izvučemo ljude iz poplave. Kuće su se urušavale. A moja žena se razboljela i bila je stvarno jako bolesna od upale pluća. I odveli su je... Obična bolnica bila je toliko prepuna da je nismo mogli odvesti u nju, tako da smo je odveli u državnu bolnicu gdje su imali mjesta. I onda su me pozvali da se vratim. A ja sam uvijek živio na rijeci i dobro sam se služio čamcem, tako da sam pokušao spašavati ljude, spasiti ih od poplave. I onda sam... jedan...

98 Pozvali su me i rekli: "Tamo je jedna kuća u ulici Chestnut. Samo što nije potopljena. Tamo unutra je majka s mnogo djece." Rekli su: "Misliš li da tvoj čamac, da tvoj motor može doći do njih." Rekao sam: "Dobro, učinit ću sve što mogu."

I ja sam udarao kroz te valove. Brana je tamo pukla i o moj Bože... brisala grad. A išao sam svom snagom, i konačno dolje niz ulice i kroz sva ta mjesta. Stigao sam blizu nasipa. Voda je prodirala kroz njega. I čuo sam kako netko vrišti, i vidio sam majku kako stoji na ulazu. A tamo su nadolazili ti veliki valovi. Dobro, krenuo sam u tom pravcu najbrže što sam mogao, naletio na vodenu bujicu, i vratio se te krenuo s druge strane. Zaustavio sam svoj čamac upravo na vrijeme da bi ga vezao oko stupa, oko štoka, oko štoka na ulaznim vratima ili na trijemu. I utrčao sam unutra i zgrabio majku i odnio je u čamac, i dvoje ili troje djece. I odvezao sam čamac i odvezao nju... nazad. Krenuo sam skroz okolo i odvezao je na obalu, vozio oko tri kilometara kroz grad, dok je nisam iskrcao na obalu. I kada sam stigao tamo, onesvijestila se. I onda je počela... Vrištala je: "Moja beba! Moja beba!"

99 O, pomislio sam da misli da je ostavila bebu u kući. O Bože. Krenuo sam ponovo nazad dok su se pokušali pobrinuti za nju. I shvatio sam da je to bilo... ili, ona je željela znati je li njezina beba tamo. A tamo je bio mališan oko tri godine star, a ja sam mislio da govori o malom dojenčetu ili nekom takvom.

Tako sam krenuo nazad i stigao tamo. I kada sam zaustavio čamac i ušao unutra, nisam mogao naći nikakvu bebu, a stup je počeo tonuti i kuća se počela rušiti. Brzo sam potrčao i zgrabio dio koji je padao na moj čamac, skočio u čamac, povukao to i odvezao ga.

100 I povuklo me k glavnom toku rijeke. A bilo je oko jedanaest i pol navečer, padala je susnježica i snijeg. I ja sam uhvatio uže za paljenje motora i pokušao sam pokrenuti čamac, a nije se htio upaliti. I opet sam pokušao i nije se upalio, i opet sam pokušao. Tok me je sve dalje nosio a vodopad je bio upravo ispred mene. I pokušavao sam svom snagom, i pomislio sam: "O Bože, ovo je - ovo je moj kraj. To je to." A pokušao sam svom snagom. I rekao sam: "Gospode, molim te nemoj dopustiti da umrem ovakvom smrću." I potezao sam i potezao.

I onda mi je došlo: "Što je s onom hrpom smeća kojoj nisi htio ići?" Vidite? Uh - huh.

101 Uhvatio sam se za čamac i rekao sam: "Bože, budi mi milostiv. Nemoj dopusti da ovako ostavim svoju ženu i bebu, a oni su tamo bolesni. Molim te." I ja sam nastavio vući uže, i nije htio upaliti. A mogao sam već čuti buku tamo dolje, jer ja... Samo još par minuta, i, o Bože, to bi bilo to. I rekao sam: "Gospode, ako mi oprostiš, obećavam da ću učiniti bilo što." Klečao sam tamo u tom čamcu, a susnježica me je udarala po licu. Rekao sam: "Učinit ću sve što Ti želiš da učinim." I ponovno sam povukao, i upalio se. Dao sam gas do daske i konačno stigao do obale.

I vratio sam se nazad pronaći kamion, patrolni kamion. I razmišljao sam o... Neki od njih su rekli: "Kažu da je državna bolnica skroz odnesena vodom." Moja žena i beba su tamo, dvije bebe.

102 I ja sam krenuo prema državnoj bolnici najbrže što sam mogao, a voda se popela 4 i pola metra i to cijelim putem. A tamo je bio gradonačelnik i pitao sam: "Gradonačelniče, što se dogodilo s bolnicom?"

Rekao je: "Nemoj se sad brinuti? Imaš li nekoga tamo?"

Rekao sam: "Da, bolesnu ženu i dvije bebe."

Rekao je: "Svi su se izvukli." Rekao je: "Oni su u teretnom automobilu i idu prema Charlestownu."

Potrčao sam, uskočio u svoj čamac... ili uskočio u svoj auto, a čamac je bio od iza, i odjurio od tamo prema... A rijeka se razlila oko pet kilometara u širinu. I cijelu noć pokušavao sam... Netko je rekao: "To vozilo, teretno vozilo je odnijela voda s puta tamo kod skele."

Našao sam se iscrpljen na malom otoku. Sjedio sam tamo tri dana. Imao sam dosta vremena razmišljati jesu li oni smeće ili ne. I samo sam ponavljao: "Gdje mi je žena?"

103 Konačno kada sam je pronašao nakon nekoliko dana, kada sam uspio preći preko, ona je bila skroz u Columbusu u Indiani, u baptističkoj dvorani gdje su napravili bolnicu, bolesničke sobe s krevetićima koje je dala vlada. I potrčao sam k njoj najbrže što sam mogao, pokušavao sam je pronaći, vikao sam: "Hope! Hope! Hope!" I pogledao sam, a ona je ležala na krevetiću, a TBC je već bio u odmakloj fazi.

Podigla je svoje male koščate ruke i rekla: "Billy."

I dotrčao sam do nje i rekao: "Hope, draga."

Rekla je: "Užasno izgledam, zar ne."

Rekao sam: "Ne, draga, izgledaš dobro."

104 Šest mjeseci borili smo se svim snagama kako bi joj pokušali spasiti život, ali bila je sve gore i gore.

Jednog dana bio sam u obilasku i imao sam uključen radio, i učinilo mi se da sam čuo kako govore, da me pozivaju preko radija, riječima: "Za Williama Branhamu, traži se da odmah dođe u bolnicu, umire mu žena." Odjurio sam u bolnicu najbrže što sam mogao, upalio sam crvena svjetla i sirenu, i odjurio. I onda sam - sam stigao pred bolnicu, stao sam i utrčao unutra. Dok sam išao kroz bolnicu, vidio sam svoga prijatelja s kojim sam pecao, igrali smo se kao dječaci, Sama Adaira.

Doktor Sam Adair, to je onaj za koga je nedavno došla vizija i rekla mu u vezi klinike... I on je rekao... Ako neko sumnja u viziju, slobodno ga nazovite ako želite znati je li bilo tako ili nije.

105 I tako je on prilazio na ovaj način, a držao je šešir u rukama. Pogledao me je i počeo je plakati. I ja sam dotrčao do njega i zagrlio ga. I on je zagrlio mene i rekao: "Billy, ona umire." Rekao je: "Žao mi je. Učinio sam sve što sam mogao. Doveo sam specijaliste i sve."

Rekao sam: "Sam, sigurno ne umire."

Rekao je: "Da, ona umire."

I rekao je: "Billy, nemoj ulaziti tamo."

Rekao sam: "Moram ući, Sam."

I on je rekao: "Nemoj to činiti. Nemoj, molim te nemoj."

Rekao sam: "Pusti me da uđem."

Rekao je: "Idem s tobom."

Rekao sam: "Ne, ostani vani. Želim biti pokraj nje u njezinim posljednjim trenucima."

Rekao je: "Ona nije pri svesti."

106 Ušao sam u sobu. A sestra je sjedila tamo, i ona je plakala jer su ona i Hope išle zajedno u školu. I ja sam pogledao preko, a ona je počela plakati, podigla ruku i otišla na drugu stranu.

Pogledao sam preko i prodrmao je. Tamo je bila... smršavila je s nekih šezdeset kilograma na oko trideset. I ja sam je prodrmao. I ako doživim sto godina, nikada neću zaboraviti što se dogodilo. Ona se okrenula i te velike lijepe oči su me pogledale. Nasmijala se. Rekla je: "Zašto si me pozvao nazad, Billy?"

Rekao sam: "Draga, upravo sam dobio gotovinu."

107 Morao sam raditi. Zadužili smo se na stotine dolara za troškove liječenja, a nismo imali s čime platiti. I ja sam jednostavno morao raditi. I viđao sam je dva ili tri puta na dan, i svake večeri, i dok je bila u tom stanju...

Rekao sam: "Kako misliš: 'Pozvao te nazad'?"

Rekla je: "Bill, ti si propovijedao o tome. Govorio si o tome, ali nemaš pojma što je to."

Rekao sam: "O čemu pričaš?"

Ona je rekla: "O Nebu." Rekla je: "Gledaj," rekla je, "pratili su me kući neki ljudi, muškarci ili žene, ili neki... Bili su obučeni u bijelo." I rekla je: "Bila sam na ugodnom i mirnom mjestu." Rekla je: "Velike lijepe ptice letjele su od drveta do drveta." Rekla je: "Nemoj misliti da sam izvan sebe." Rekla je: "Billy, reći ću ti gdje smo pogriješili." Rekla je: "Sjedi." Nisam, već sam kleknuo i uzeo je za ruku. Rekla je: "Znaš li gdje smo pogriješili?"

A ja sam rekao: "Da, draga, znam."

Rekla je: "Nismo smjeli slušati mamu. Ti ljudi su bili ispravni."

I rekao sam: "Znam to."

Rekla je: "Obećaj mi, da ćeš otići k tim ljudima," rekla je, "zato što su ispravni." I rekla je: "Odgajaj mi djecu na taj način." I ja... Rekla je: "Želim ti nešto reći." Rekla je: "Ja umirem, ali," rekla je, "to je... Ja se - ja se ne bojim ići." Rekla je: "To je - to je predivno." Rekla je: "Jedino što mrzim to što te ostavljam, Bill. A znam da ti ostaje ovo dvoje dječice za odgajanje." Rekla je: "Obećaj mi da - da nećeš ostati kao samac i pustiti da moja djeca lutaju od praga do praga." To je bila osjetljiva stvar za dvadeset jednogodišnju majku.

A ja sam rekao: "To ne mogu obećati, Hope."

Ona je rekla: "Molim te, obećaj mi." Rekla je: "Želim ti nešto reći." Rekla je: "Sjećaš li se one puške?" A ja sam lud za puškama. I rekla je: "Želio si onoga dana kupiti onu pušku, a nisi imao dovoljno novca za polog."

Rekao sam: "Da."

Rekla je: "Štedjela sam svoj novac, svoje kovanice, kako bih uštedjela za polog te puške za tebe." Rekla je: "Sad, kada se ovo završi i vratiš se kući, pogledaj na dvosjed... odnosno pod krevetom na rasklapanje, pod komadom papira koji je odozgor, i naći ćeš tamo novac." Rekla je: "Obećaj mi da ćeš kupiti tu pušku."

Ne možete ni zamisliti kako sam se osjećao kada sam tamo vidio dolar i sedamdeset pet centi u kovanicama. Kupio sam pušku.

108 I rekla je: "Sjećaš li se kad si išao u grad kupiti mi par čarapa, kad smo išli u Fort Wayne?"

Rekao sam: "Da."

Vratio sam se sa pecanja i ona je rekla... Morali smo ići u Fort Wayne, a ja sam morao propovijedati tu večer. I rekla je: "Znaš, rekla sam ti, 'Postoje dvije različite vrste.'" Jedne su se zvale šifon. A kako su se zvale one druge? Umjetna svila. Jeli to točno? Umjetna svila i šifon. Pa, koje god da su, šifon su bile najbolje. Je li tako? I rekla je: "Hajde, kupi mi te šifon, najmodernije." Znae tu stvar koja ima to nešto od iza na čarapama, pri vrhu? A ja nisam znao ništa o ženskoj garderobi, tako da sam...

I ja sam išao niz ulicu i ponavljao: "Šifon, šifon, šifon, šifon," pokušavao sam i dalje razmišljati o "šifon, šifon, šifon."

Neko je rekao: "Bok, Billy!"

Rekao sam: "O, bok, bok." "Šifon, šifon, šifon, šifon, šifon."

I stigao sam do ugla i sreću g. Spona. Rekao je: "Hej, Billy, znaš li da grgeč sada grize s druge strane tog malog mola?"

Rekao sam: "Stvarno, je li tako?"

"Da."

Počeo sam razmišljati kada sam otišao od njega: "Kako se zvala ona stvar?" Zaboravio sam.

A ona je rekla: "Bok, Billy. Kako si? Kako je Hope?"

Rekao sam: "Dobro." I rekao sam: "Thelma, treba mi par čarapa za Hope."

Ona je rekla: "Pa Hope ne želi čarape."

Rekao sam: "Da, 'dica, stvarno hoće."

Rekla je: "Misliš visoke čarape?"

"O, pa naravno," rekao sam, "to je ono što mi treba." Pomislio sam: "O - o, već sam pokazao da nemam pojma."

A ona je rekla: "Kakve želi?"

Pomislio sam: "O - o!" Rekao sam: "Kakve imate?"

Rekla je: "Pa mi imamo umjetnu svilu."

109 Tako, Thelma Ford, djevojka koju sam poznavao, radila je u trgovini sve za deset centi. I znao sam da i tamo prodaju ženske čarape, tako sam otišao preko. Rekao sam:

"Bok, Thelma."

110 Ja nisam znao u čemu je razlika. Umjetna svila, šifon, sve mi je to zvučalo isto. Rekao sam: "To je ono što želim." Rekla je... Rekao sam: "Stavi mi jedan par, zadnji stil." I ona je... Krivo sam rekao. Kako? Najmodernije. "Najmodernije." I tako sam rekao: "Zamotaj mi jedan par."

I kada mi ih je krenula dati, bile su samo oko trideset centi, dvadeset ili trideset centi, oko pola cijene. Pa, rekao sam: "Daj mi dva para tih." Vidite?

111 Vratio sam se kući i rekao: "Znaš draga, vi žene obilazite cijeli grad kako bi našle nešto jeftino." Znao sam se volite hvaliti. I rekao sam: "Ali ovdje, pogledaj ovdje, ja sam kupio dva para za cijenu kojom ti plaćaš samo jedne. Vidiš?" Rekao sam: "O, to je - to samo ja mogu." Vidite, rekao sam - rekao sam: "Znaš, ove mi je Thelma prodala." Rekao sam: "Možda mi ih je dala u pola cijene."

A ona je rekla: "Jesi li kupio šifon?"

Rekao sam: "Da, gospođo." Meni je to zvučalo sve isto. Nisam ni znao da postoji neka razlika.

112 I rekla mi je, rekla je: "Billy." Bilo mi je čudno kad smo stigli u Fort Wayne, trebao joj je novi par visokih čarapa. Rekla je: "Dala sam ih tvojoj mami." Rekla je: "Te su za starije žene." Rekla je: "Žao mi je što sam to učinila."

A ja sam rekao: "O, draga, to je u redu."

I rekla je: "Sada, nemoj - nemoj živjeti kao samac." I rekla je... Nije znala što će se dogoditi samo par sati kasnije. I držao sam njezine drage ruke dok su je Božji anđeli nosili.

113 Otišao sam kući. Nisam znao što učiniti. Legao sam te večeri i čuo... Mislim da je mali miš bio u staroj ogradici gdje smo držali novine. Zatvorio sam vrata nogom, a na njima je visjela njena kućna haljina (a ona je ležala u mrtvačnici). I uskoro me netko pozvao, povikao je: "Billy!" A to je bio brat Frank Broy. Rekao je: "Umire ti beba."

Rekao sam: "Moja beba?"

Rekao je: "Da, Sharon Rose." Rekao je: "Doktor je sada tamo i rekao je, 'Ima tuberkulozni meningitis. Dobila ga je dojenjem majke.'" I rekao je: "Ona umire."

114 Ušao sam u auto i otišao tamo. I tamo je bila ta mala slatka djevojčica. I oni su je odnijeli u bolnicu.

Otišao sam sresti se s njim. Sam je došao i rekao: "Billy, nemoj ulaziti u tu sobu, moraš misliti na Billy Paula." Rekao je: "Ona umire."

Rekao sam: "Doktore, ja - ja moram vidjeti svoju bebu."

On je rekao: "Ne, ne možeš ući." Rekao je: "Ona ima meningitis, Billy, i ti ćeš ga prenijeti na Billy Paula."

115 A ja sam čekao da on ode. Nisam mogao podnijeti vidjeti je kako umire, a majka joj je dolje u mrtvačnici. Kažem vam, put prijestupnika je težak. I ja - ja sam ušao, uvukao sam se kroz vrata, kada je Sam otišao i sestra otišla, sišao sam dolje u podrum. To je malena bolnica. Ona je bila u izolaciji, a muhe su joj bile na malim očima. I imali su malu, ono što mi zovemo "mreža za komarce" ili malu mrežicu preko njenih očiju. I ona bi... U grčevima, njena malena debela nožica se mrdala ovako gore dolje, a njene malene ručice u grčevima... I pogledao sam je, a već je bila dovoljno velika da bi bila slatka, imala je oko osam mjeseci.

116 I majka bi je obično namjestila da sjedi u njenim malim trokutastim pelenama, znate već, u dvorištu, kada bih se vraćao kući. I ja bih potrubio, a ona bi počela: "Gu - gu, gu - gu," pružala je ruke prema meni, znate već.

I tamo je moja draga ležala i umirala. Pogledao sam je i rekao sam: "Sharry, poznaješ li tatu? Poznaješ li tatu, Sharry?" I kada je pogledala... Toliko se mučila da joj je jedno od dva prelijepa plava oka otišlo u križ. To kao da je iščupalo srce iz mene.

Kleknuo sam i rekao: "Gospode, što sam učinio? Nisam li propovijedao Evanđelje na uglovima ulica? Učinio sam sve najbolje što sam znao. Nemoj mi to zamjeriti. Ja nikad nisam te ljude nazvao smećem. Ona ih je nazvala smećem." Rekao sam: "Žao mi je što se to sve dogodilo. Oprosti mi. Nemoj - nemoj uzeti moju bebu." I dok sam molio, činilo

se da se spušta crno... poput zastora ili platna. Znao sam da me je On odbio.

117 Eto, bio je to najteži i najopasniji dio moga života. Kada sam ustao i pogledao je, pomislio sam... Sotona je to stavio u moj um: "Dobro, misliš da to silno propovijedanje i način na koji si živio, a sada kada je došlo do tvoje vlastite bebe, On će te odbiti?"

Rekao sam: "Tako je. Ako On ne može spasiti moju bebu, onda je ne mogu..." Zaustavio sam se. Ja - ja jednostavno nisam znao što učiniti. I onda sam rekao ovo: "Gospode, Ti si mi je dao i Ti mi je uzimaš, blagoslovljeno neka je Ime Gospodnje. Ako uzmeš i mene, i dalje ću Te voljeti."

I stavio sam svoju ruku na nju. Rekao sam: "Budi blagoslovljena, draga. Tata te želio odgajati, svim srcem želio sam te odgajati i odgojiti te da voliš Gospoda. Ali anđeli dolaze po tebe, dušo. Tata će odnijeti tvoje malo tijelo i staviti ga u mamino naručje. Sahraniću te s njom. Jednog dana tata će te ponovo sresti, samo čekaj tamo s mamom."

118 Kada joj je umirala majka, rekla je, posljednje riječi koje je rekla, rekla je: "Bill, ostani u službi."

Rekao sam: "Ja ću..." Rekla je... Ja sam rekao: "Ako budem u službi kada On dođe, pokupit ću djecu i srest ćemo se. Ako ne, biti ću sahranjen pored tebe. A ti pređi s desne strane tih velikih vrata, i kada vidiš sve njih kako ulaze, stani tamo i počni vikati: 'Bill! Bill! Bill!' najglasnije što možeš. Tamo ćemo se sresti." Poljubio sam je za doviđenja. Ja sam i danas na bojnom polju. To se dogodilo prije skoro dvadeset godina. Ugovorio sam sastanak sa svojom ženom. Sresti ću se s njom.

119 Uzeo sam malu bebu kad je umrla i stavio je u naručje njene majke, i odnijeli smo ih na groblje. I stajao sam tamo i slušao brata Smitha, metodističkog propovjednika koji je propovijedao na sprovodu: "Prah prahu, pepeo pepelu." I pomislio sam. "Srce srcu." I otišla je.

Nedugo nakon toga, uzeo sam malog Billyja jedno jutro. On je bio samo mališan. Bio je...

Zbog toga smo mi neprestano zajedno. Morao sam mu biti i tata i mama (oboje). Uzeo bih njegovu malu bočicu. Nismo si mogli priuštiti to da imamo vatru preko noći da bi održavali njegovu mlijeko toplim, a ja bih je stavio ovako pod leđa i grijao toplinom svoga tijela.

Držali smo se zajedno kao prijatelji i jednog od ovih dana kad napustim službu, želim mu predati Riječ i reći: "Nastavi, Billy. Drži se Toga." Neki ljudi se pitaju zašto ga stalno vodim sa sobom. Ne mogu ga ostaviti. On je čak i oženjen, ali još uvijek se sjećam da mi je rekla: "Ostani s njim." I mi smo zajedno kao prijatelji.

120 Sjećam se da sam hodao po gradu s bočicom pod rukom. On bi počeo plakati. Jedne večeri bio je... šetali smo u stražnjem dijelu dvorišta gdje samo... (Dok je bila trudna s njim, teško je disala, a ja... još uvijek djevojka, znate.) A ja sam hodao od i do hrasta u stražnjem dijelu dvorišta. A on je plakao za mamom, a ja nisam imao mamu kojoj bih ga odnio. Nosio sam ga i govorio mu: "O, dragi." Rekao sam...

On je rekao: "Tata, gdje je moja mama? Jesi li je ti zakopao u zemlju?"

Rekao sam: "Ne, dušo. Ona je dobro. Ona je gore na Nebu."

121 I on je tamo rekao nešto što me skoro ubilo tog popodneva. Plakao je, a bilo je prilično kasno navečer, a ja sam ga ovako nosio na leđima, nosio ga na ramenima i ovako ga tapšao. I rekao je: "Tata, molim te odi po mamu i dovedi je ovdje."

I rekao sam: "Dragi, ne mogu dovesti mamu. Isus... "

Rekao je: "Dobro, reci Isusu da pošalje mamu. Ja je želim."

Rekao sam: "Pa, dušo, ja... Ti i ja ćemo jednom otići vidjeti je."

I on je stao i rekao: "Tata!"

Rekao sam: "Da?"

Rekao je: "Vidio sam mamu gore na tom oblaku."

Moj Bože, to me skoro ubilo. Pomislio sam: "Moj Bože, 'Vidio sam mamu gore na tom oblaku.'" Skoro sam se onesvijestio. Zagrlio sam mališana ovako na grudima, držao pognutu glavu i otišao.

Moj Bože, to me skoro ubilo. Pomislio sam: "Moj Bože, 'Vidio sam mamu gore na tom oblaku.'" Skoro sam se onesvijestio. Zagrlio sam mališana ovako na grudima, držao pognutu glavu i otišao.

122 Dani su prolazili. Nisam to mogao zaboraviti. Pokušao sam raditi. Nisam se mogao vratiti doma. To više nije bio dom. I želio sam ostati. Nismo imali ništa osim tog starog istrošenog namještaja, ali to je bilo nešto u čemu smo ona i ja uživali zajedno. To je bio dom.

I sjećam se da sam jednoga dana pokušao raditi u javnoj službi. Popeo sam se popraviti staru sekundarnu žica koja je visjela. Bilo je stvarno rano jutro. I popeo sam se na banderu. (Nisam se mogao pomiriti sa smrću bebe. Vidio sam kako mi žena umire, ali odlazak te bebe, mališana...) I bio sam tamo gore i pjevao sam: "Daleko na tom brdu, stajao je stari grubi križ." A primarna žica je išla do transformatora i ulazila (znate već) u sekundarnu. A ja sam visio na tome. I bacio sam pogled, a sunce se dizalo iza mene. I tamo, s ispruženim rukama i znakom križa na - na brežuljku, pomislio sam: "Da, to su bili moji grijesi koji su Ga prikovali tamo."

123 Rekao sam: "Sharon, draga, tata te toliko želi vidjeti, dušo. Koliko bih samo volio ponovno te držati u rukama, ti mala dušice." I bio sam izvan sebe. Prošli su tjedni. Skinuo sam svoje gumene rukavice. Dvadeset tri tisuće volti prolazilo je odmah pored mene. Skinuo sam gumene rukavice. Rekao sam: "Bože, mrzim što ovo radim. Ja sam kukavica. Ali Sharry, tata će vidjeti tebe i mamu samo za par minuta." Počeo sam skidati svoje gumene rukavice kako bih stavio ruke na dvadeset tri tisuće volti. To bi slomilo... Pa, ne bi ostalo ni kapi krvi u vama. I tako, počeo sam - sam - sam skidati rukavice, i nešto se dogodilo. Kada sam došao k sebi, sijedio sam na zemlji s ovako podignutim rukama prema licu i plakao sam. Bila je to Božja milost, inače ja ne bih ovdje imao službu liječenja. U to sam sasvim siguran. To je On štutio Svoj dar, ne ja.

124 Krenuo sam kući. Završio sam, spremio alat i vratio se nazad. Rekao sam: "Idem kući."

Išao sam oko kuće i pokupio sam poštu u kući. Bilo je pomalo hladno, a ja sam ušao. Imali smo jednu malu sobu. Spavao sam tamo na malom krevetu, i bio je mraz, a ta stara peć... Uzeo sam poštu i pogledao, i prvo je bila njena mala Božićna ušteđevina, osamdeset centi, "Gospođica Sharon Rose Branham." I tamo je to bilo, sve iz početka.

125 Bio sam lovočuvnik. Posegnuo sam rukom i uzeo svoju pušku, pištolj, iz futrole. Rekao sam: "Gospode, ja - ja ovo više ne mogu trpjeti. Ja - ja umirem. Toliko sam - sam izmučen." Povukao sam okidač na puški, naslonio ga na glavu, kleknuo na tom krevetu u mračnoj sobi. Rekao sam: "Oče naš, koji si na Nebesima, neka se sveti Ime tvoje. Neka dođe kraljevstvo tvoje, neka bude volja tvoja," i dok sam pokušavao to učiniti, a povukao sam okidač svom snagom, rekao sam, "na zemlji kao što je i na Nebu. Kruh naš svagdašnji daj nam danas." I nije htio opaliti.

I pomislio sam: "O Bože, hoćeš li me iskidati na komadiće? Što sam učinio? Ne želiš mi dopustiti niti umrijeti." I bacio sam pušku, a ona je opalila u sobi. I rekao sam: "Bože, zašto ne mogu umrijeti i pobjeći od ovoga? Jednostavno ne mogu dalje. Moraš učiniti nešto za mene." I onda sam pao dolje i počeo plakati na mom starom prljavom krevetu.

I mora da sam zaspao. Ne znam jesam li zaspao ili se nešto dogodilo.

Uvijek sam čeznuo ići na zapad. Uvijek sam želio imati jedan onakav šešir. Moj otac je krotio konje kada je bio mlad, a ja sam uvijek želio jedan onakav šešir. A brat Demos Shakarian mi je jučer kupio jedan, prvi koji sam (ikada imao) kao što je taj, jedan od onih šešira koje nose na zapadu.

126 I mislio sam da hodam niz preriju i pjevam onu pjesmu: "Kotač na kolima se slomio, znak na ranču, 'Za prodaju.'" I dok sam išao dalje, primijetio sam stara prekrivena kola, poput starih prerijskih natkrivenih kola, a kotač im je bio slomljen. Naravno, to je predstavljalo moju slomljenu obitelj. I dok sam prilazio, pogledao sam, a tamo je stajala stvarno lijepa, mlada djevojka, oko dvadeset godina stara, s plavom lepršavom kosom i plavim očima, obučena u bijelo. Pogledao sam je. Rekao sam: "Kako si?" Nastavio sam dalje.

Rekla je: "Bok, tata."

A ja sam se okrenuo. Rekao sam: "Tata? Pa," rekao sam, "kako, gospođice,

možeš... kako ti mogu biti tata kad sam star koliko i ti?"

Rekla je: "Tata, pa ti jednostavno ne znaš gdje se nalaziš." A ja sam rekao: "Kako misliš?"

Rekla je: "Ovo je Nebo." Rekla je: "Na zemlji sam bila tvoja mala Sharon."

"Pa," rekao sam, "dušo, bila si samo mala beba."

Rekla je: "Tata, male bebe ovdje nisu male bebe, oni su besmrtni. Ovdje se ne stari niti raste."

I rekao sam: "Pa, Sharon, dušo, ti - ti si lijepa mlada žena."

Rekla je: "Mama te čeka."

Rekao sam: "Gdje?"

Rekla je: "Gore u tvojoj novoj kući."

A ja sam rekao: "Novoj kući?" Branhami su skitnice. Oni nemaju kuće. Oni samo... I rekao sam: "Pa, ja nikada nisam imao kuću, dušo."

Rekla je: "Ali ovdje imaš jednu, tata." Ne želim biti kao dijete ali meni je to toliko stvarno. [Brat Branham plače - Urednik.] Dok počinjem razmišljati o tome, sve mi se to ponovno vraća. Rekla je: "Ovdje imaš jednu, tata." Znam da tamo imam jednu i jednog dana otići ću u nju. Ona je rekla: "Gdje je Billy Paul, moj brat?"

A ja sam rekao: "Pa, ostavio sam ga kod gospođice Broy upravo prije par minuta."

Rekla je: "Majka te želi vidjeti."

127 I okrenuo sam se i pogledao, a tamo je bila velika prostrana palača, a slava Božja spuštala se na nju. I čuo sam kako anđeoski zbor pjeva: "Moj dom, dragi dom." Krenuo sam prema dugim stepenicama, trčeći najbrže što sam mogao. I kada sam stigao do vrata, tamo je stajala, u bijeloj haljini. Ta crna dugačka kosa visjela joj je niz leđa. Podigla je ruke, kao što je uvijek činila dok sam umoran dolazio kući s posla ili slično. Uhvatio sam je za ruke i rekao sam: "Dušo, vidio sam Sharon tamo dolje." Rekao sam: "Izrasla je u lijepu djevojku, nije li?"

Rekla je: "Da, Bill." Rekla je: "Bill." Zagrlila me, i rekla je - upravo oko ramena, počela me je tapšati. Rekla je: "Prestani brinuti za mene i Sharon."

Rekao sam: "Dušo, ne mogu si pomoći."

Rekla je: "Meni i Sharon je sada bolje nego tebi." I rekla je: "Nemoj više brinuti o nama. Hoćeš li mi to obećati?"

A ja sam rekao: "Hope," rekao sam, "toliko mi nedostajete ti i Sharon, a Billy neprestano plače za tobom." Rekao sam: "Ne znam što učiniti s njim."

A ona je rekla. "Biti će to sve u redu, Bill." Rekla je: "Samo mi obećaj da više nećeš brinuti." I rekla je: "Zar nećeš sjesti?" I pogledao sam okolo, a tamo je bila velika stolica.

128 A sjećam se da sam jednom pokušao kupiti stolicu. Evo, završavam. Pokušao sam jednom kupiti stolicu. Mi smo imali samo one stare - stare obične drvene stolice za doručak. Morali smo ih koristiti, to su bile jedine stolice koje smo imali. A mogli smo kupiti jednu od tih stolica na koju ste se mogli nasloniti, kao... Zaboravio sam vrstu stolice za odmaranje. I koštala je sedamnaest dolara, a mogli ste dati odmah tri dolara i po dolar tjedno. I kupili smo jednu. I o, kada bih došao... Radio sam po cijele dane i propovijedao do ponoći po ulicama i gdje god bih mogao propovijedati.

I - i jednog dana propustio sam platiti ratu. Nismo si mogli priuštiti i prolazio je dan za danom, i konačno su jednoga dana došli i uzeli mi stolicu. Tu noć nikada neću zaboraviti. Napravila mi je pitu od višanja. Jadna mala, ona - ona - ona je znala da ću biti razočaran. I nakon večere, rekao sam: "Draga, zašto si večeras toliko dobra?"

A ona je rekla: "Recimo, nagovorila sam dečke iz susjedstva da ti izvuku nekoliko crvića za pecanje. Ne misliš li da bi trebali ići malo na rijeku i pecati?"

I rekao sam: "Da, ali..."

129 I ona je počela plakati. Znao sam da nešto nije bilo u redu. Već sam pretpostavljao zašto jer su me pismeno obavijestili da će doći po nju. A nismo mogli izdvojiti taj dolar

tjedno. Nismo... nismo si je mogli priuštiti. Zagrlila me je i ja sam otišao do vrata, a moje stolice nije bilo.

Ona mi je rekla tamo gore... rekla je: "Sjećaš li se te stolice, Bill?"

Rekao sam: "Da, draga, sjećam se."

Rekla je: "Na ovu si mislio, zar ne?"

"Da."

Rekla je: "Dobro, ovu neće odnijeti. Ova je plaćena." Rekla je: "Sjedi malo, želim razgovarati s tobom."

Rekao sam: "Draga, ja ovo ne razumijem."

I rekla je: "Obećaj mi Billy, obećaj mi da nećeš više brinuti. Ti ćeš se sada vratiti." I rekla je: "Obećaj mi da nećeš brinuti."

Rekao sam: "Ne mogu to obećati, Hope."

130 I upravo tada sam došao k sebi. Bilo je mračno u sobi. Pogledao sam okolo i osjećao njene ruke na sebi. Rekao sam: "Hope, jesi li ovdje u sobi?"

Počela me je tapšati. Rekla je: "Hoćeš li mi to obećati, Bill? Obećaj mi da nećeš brinuti... više nećeš brinuti."

Rekao sam: "Obećavam ti."

I onda me je potapšala još dva ili tri puta, i nestala je. Skočio sam i upalio svjetlo. Gledao sam posvuda. Nije je bilo. Ona je samo otišla iz sobe. Ona nije nestala. I dalje je živa. Ona je bila kršćanka.

131 Billy i ja smo jednom posjetili grob i nosili smo mali cvijet za njegovu mamu i sestru, upravo na uskršnje jutro. I stali smo... Mališan je počeo plakati. Rekao je: "Tata, moja je mama tu dolje."

Rekao sam: "Ne dragi. Ne, ona nije tu dolje. Sestra ti nije tu dolje. Ovdje imamo jedan prekriveni grob, ali daleko tamo preko mora nalazi se otvoreni grob gdje je Isus uskrsnuo. I jednog dana On će doći. On će povesti sestru i mamu sa sobom."

Ja sam danas na bojnom polju, prijatelji. Ja - ja jednostavno više ne mogu govoriti. Ja... [Branham plače - Urednik.] Bog vas blagoslovio. Pognimo glave na trenutak.

132 Gospode! Mnogo puta, Gospode, siguran sam da ljudi ne razumiju kad misle da ove stvari dolaze jednostavno. Ali dolazi veliki dan kada će Isus doći i sve ove tuge biti će izbrisane. Molim, Nebeski Oče, da nam pomogneš da budemo spremni.

I to posljednje obećanje, kada sam je to jutro poljubio u obraz, da ću je sresti tamo toga dana. Vjerujem da će ona stajati kraj vrata, dozivati moje ime. Od tada sam istinski živio prema tom obećanju, Gospode, svuda po svijetu po raznim mjestima pokušavao donijeti Evanđelje. Sada starim i umoran sam. Iscrpljen sam. Jednog od ovih dana posljednji put zatvorit ću ovu Bibliju. I Bože, drži me vjernim obećanju. Drži svoju milost oko mene, Gospode. Nemoj mi dopustiti da gledam u stvari ovog života, već da živim za stvari koje su iznad. Pomozi mi da budem iskren. Ne tražim lagodan život, ne, Gospode, kad je moj Krist umro tamo u mukama. I svi ostali umrli su na takav način. Ja ne tražim ništa lagano. Samo mi dozvoli da budem iskren, Gospode, vjeran istini. Neka me ljudi vole tako da ih mogu voditi k Tebi. I jednoga dana kada se sve ovo završi i kada se skupimo ispod zimzelenog drveća, želim je uzeti za ruku i dovesti je - pokazati ljudima iz Angelus Templea i svima ostalima. Onda će to biti divno vrijeme.

Molim da Tvoja milost počiva na svakome od nas ovdje. I oni koji su ovdje, Gospode, možda Te još nisu upoznali. A možda imaju nekog voljenog tamo preko mora. Ako nikada nisu ispunili svoja obećanja, mogu li to učiniti sada, Gospode?

133 Dok su nam pognute glave, pitam se u ovom velikom, mnogobrojnom slušateljstvu ovoga popodneva, koliko će vas reći: "Brate Branhame, ja želim sresti svoje voljene, također. Ja - ja - ja imam svoje voljene tamo s one strane rijeke." Možda ste im obećali da ćete ih sresti. Možda kad ste rekli majci zbogom tamo na grobu tog dana, možda kad ste rekli maloj sestri zbogom, ili tati, ili nekom drugom na grobu, obećali ste da ćete ih ponovno sresti, a vi - vi još niste spremni za to. Zar ne mislite da je sada pravo vrijeme za to?

Oprostite mi na prekidima. Ali, o, moj Bože, vi ne shvaćate prijatelji. Vi ne znate kakva - kakva je to žrtva. Skoro da ne postoji točka na životnu priču.

134 Koliko bi vas sada željelo ustati i doći ovdje zbog molitve? Recite: "Želim se sresti sa svojim voljenima." Ustanite iz slušateljstva i dođite ovdje. Hoćete li to učiniti? Ako se netko još nije pripremio. Bog vas blagoslovio gospodine. Vidim starijeg crnca kako prilazi. Ostali prilaze. Pokrenite se, vi gore na balkonu, samo dođite ovdje do prolaza. Ili ustanite, vi koji želite biti spomenuti u molitvi upravo sada. To je to. Stanite na svoje noge. To je dobro. Ustanite posvuda vi koji bi rekli: "Imam oca tamo preko. Imam majku ili voljenu osobu tamo preko. Želim ih vidjeti. Želim ih sresti u miru." Hoćete li ustati? Samo ustanite gdje god u slušateljstvu. Stanite na noge i recite: "Želim to prihvatiti."

135 Bog vas blagoslovio, damo. Bog vas blagoslovio tamo nazad. I blagoslovio vas tamo gore. Bog vas blagoslovio, ovdje, gospodine. Tako je. Gore na balkonu, Gospod vas blagoslovio. Svuda okolo, posvuda, stanite na svoje noge sada zbog molitve, dok je Duh Sveti ovdje i pokreće se nad našim srcima da - da - da ih slomi.

Znate, crkvi je danas potreban lom. Mi moramo otići u Lončarevu kuću. Naša kruta domaća teologija nekada ne djeluje baš najbolje. Ono što nam je potrebno je staromodno lomljenje, pokajanje u našim srcima, postati plodniji za Boga. Jesu li to svi sada koji su spremni ustati?

Pognimo onda glave za molitvu.

136 Gospode koji si podigao Isusa za... iz mrtvih, da bi nas sve opravdao vjerom, vjerujući. Molim, Gospode, da ovi koji sada stoje na svojim nogama kako bi Te prihvatili, molim neka oni nađu oprost. I, o Gospode, molim da oni prihvate Tebe kao svoga Spasitelja i Kralja, i Ljubavnika. I možda imaju mamu ili tatu, ili nekog drugog s one strane mora. Jedno je sigurno, imaju Spasitelja. Neka im budu oprošteni grijesi i obrisana sva njihova nepravda, da bi njihove duše mogle biti oprane u Janjetovoj Krvi i da od sada nadalje žive u miru.

I jednoga slavnog dana kad se sve završi, neka bismo se okupili u Tvojim kući i bili tamo kao neslomljive obitelji kad sretnemo svoje voljene koji čekaju s druge strane. Ovim ih predajemo Tebi da: "Sačuvaš u miru one koji su uzdaju u Te." Daruj to, Gospode, dok ih predajemo Tebi. U Ime Tvoga Sina, Gospoda Isusa. Amen.

137 Bog vas blagoslovio. Siguran sam da zaposlenici vide gdje stojite i bit će s vama nakon par minuta.

A sada onima koji će uzeti molitvene kartice. Billy, gdje su Leo i Gene? Oni su od iza? Ovdje su i podijelit će molitvene kartice samo za par minuta. Brat će raspustiti slušateljstvo s molitvom, a molitvene kartice će biti podijeljene. Uskoro ćemo se vratiti moliti za bolesne. U redu, brate.

www.messagehub.info

Propovijedao
William Marrion Branham
„... u dane glasa...” Otk. 10, 7